sông.

tiễn chân đi

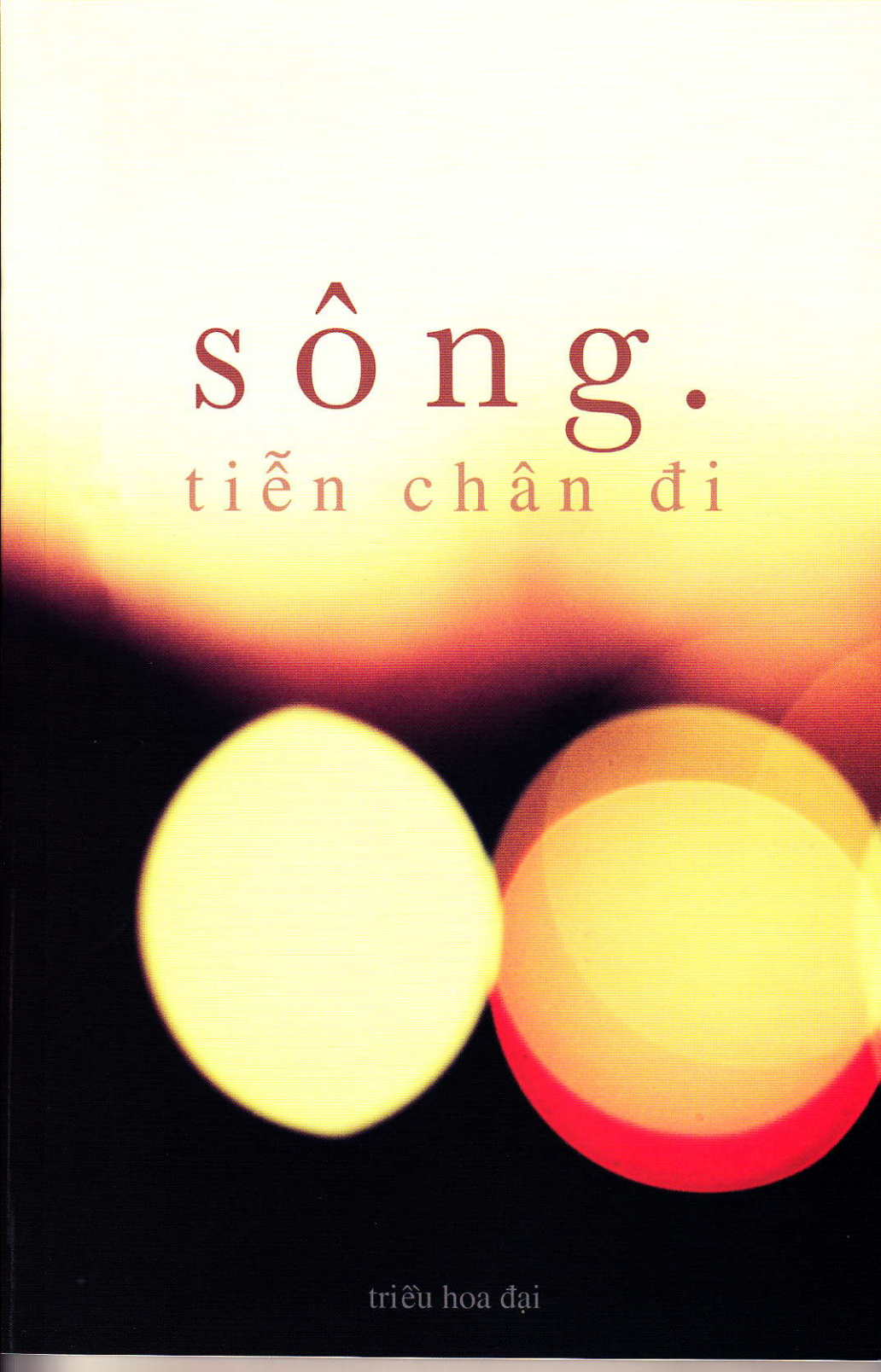

triều hoa đại

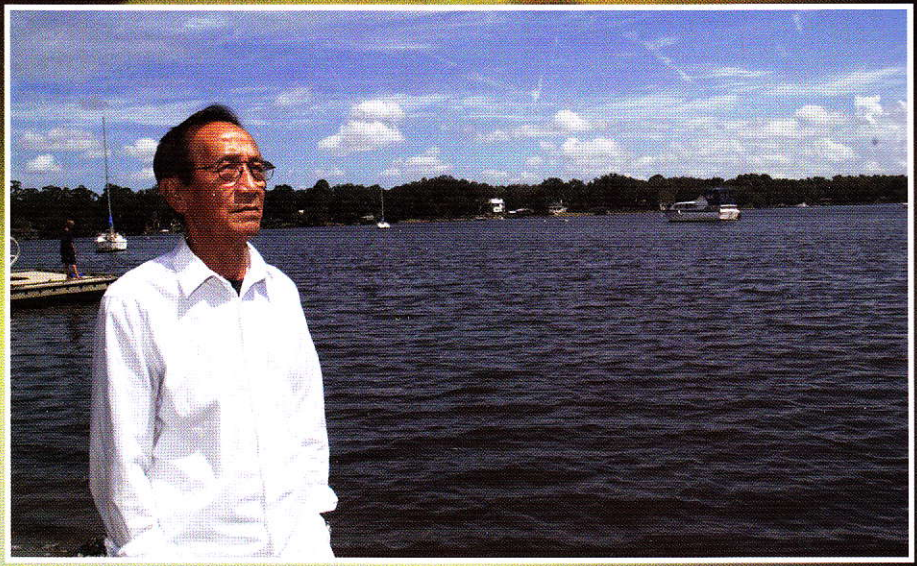

TRIỀU HOA ĐẠI

Đỗ xuân Nho thuở nhỏ theo học tại các trường Thiên Hựu (Huế), Phan Châu Trinh (Đà Nẵng). Sau trung học rời Đà Nẵng và tiếp tục theo học ở Sài Gòn.
Nhập ngũ khóa 21 SVSQTB/TĐ. Ra trường phục vụ tại TK/Kontum, Bộ Tư Lệnh QĐII/Quân Khu II. (cùng với Đinh Phụng Tiến, Diên Nghị, Kim Tuấn thành lập Đài phát thanh Cao Châu & tạp chí Cao Châu).
Biệt phái ngoại ngạch về Bộ Phát Triển Sắc Tộc đảm nhiệm các chức vụ: Chủ sự phòng Huấn Luyện / Chánh Sự Vụ sở Tuyên Huấn kiêm tùy viên báo chí Tổng Trưởng Bộ PT/ST.
Trở lại Quân Đội phục vụ tại (TC/CTCT/Cục Tâm Lý Chiến) đảm nhận chức vụ: Trưởng ban phóng viên chiến trường đài V.O.F (tiếng nói Tự Do), đài phát thanh Quân Đội qua chương trình: Nghệ Sĩ với Chiến Sĩ (phát thanh mỗi tối thứ tư hàng tuần). đài phát thanh Sài Gòn (bán thời gian).

Tốt nghiệp: Khoá 8 trung cấp & khoá 5 Cao Cấp Đại Học Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt

Nguyên ủy viên kiểm soát Nghiệp Đoàn Ký Giả VN.

Các bút hiệu:

Triều hoa Đại, Thợ Húc, Lão Nho, Phạm Đỗ thường dùng ở các báo & Tạp Chí: Sài Gòn Mới, Tiền Tuyến, Sống Còn, Đông Phương, Con Ong, Muỗi Sài Gòn.
Có bài đăng trên các tạp chí văn học: Phổ Thông, Ngày Nay, Mai, Phụ Nữ Ngàn Khơi, Bạn Trẻ, Gió Mới v…v..

Chủ trương và góp bài cho các Tạp chí văn chương hàng đầu tại hải ngoại: Văn, Văn Học, Hợp Lưu,Thời Tập, Nắng Mới, Hoa Sen, Sóng, Sóng Văn, Chính Ngôn, Thời Đại Mới, Chủ Đề, Văn Tuyển, tạp chí Thơ v...v…

Đã xuất bản:

Buồn Lên Đôi Vai (thơ in chung 1962), Con Phố Điên Tàn (thơ 1965), Những bài Âu Ca (thơ, nhạc in chung với Hoàng Châu, Diên Nghị, Kim Tuấn (1967), Dấu Huệ Hồng (thơ, 1992). Lên Rừng Đếm Lá (phỏng vấn Văn Học).
Góp bài trong các tuyển tập: Phật Giáo VN, 20 năm Văn Học Việt Nam hải ngoại, Tuyển tập Thơ Văn Hải Ngoại, Việt Nam Quê Hương Tôi v..v..
Sẽ xuất bản:
Trăm Cây Nghìn Cành (Lên Rừng Đếm Lá phỏng vấn văn học tập II).
Bên Kia Sông Là Đời (thơ).
Bài thơ đêm trước.

Nhân Ảnh
2010

sông. tiễn chân đi

thơ: *Triều Hoa Đại*
trình bày bìa: *Ivan p. Đỗ*
kỹ thuật & trình bày: *Lê Hân*
phụ bản: *Đinh Cường*
xuất bản: *Nhân Ảnh*

---

thơ 2010

triều hoa đại

thơ

nhân ảnh
2010

sông. tiễn chân đi

yêu quý cùng em & các con:
Ira, Jina, Ivan, Nila Đoan Trang Đỗ

như rừng

tấm lòng ta bấy nay
bỗng chiều phai chất ngất
hoa rơi từ kiếp trước
có biết buồn hay chăng?

sương buổi sáng giăng ngang
vây chia tình mấy đoạn
gío thổi từ tả ngạn
biết bay về phương nao

tim đỏ rực như rừng
cháy muôn cây tưởng tượng

chiều. đã nắng bên sông

khi về lại nơi đây
chiều. đã nắng bên sông
thuyền trôi
thầm thì con sóng
em nơi nao
lá rụng. Môi hồng

chiều đã nắng. mà
bước chân ngày vội
nhủ nhau về
quên cả lối đi xưa
em mùa nào
lá sen. tháng hạ
rụng đầy hoa. xao xác
hiên nhà

về lại nơi này
mà sông ơi. chiều hỡi
giấu lòng ta
thuở xưa. dĩ vãng
chung trà thơm. trăng non mùa nhãn
theo gió mang về. hương tóc em thơm

giấu trong ta một vùng nhật nguyệt
cất giấu nơi em. cỏ biếc
xuân thì
dĩ vãng ơi. trôi về lãng đãng
viết vội câu thơ
gửi lên trời
chiều mang nắng
trôi đi.

mùa hạ ở biển daytona

tặng em, vợ yêu qúy của anh

sáng hôm nay trời trong như mắt ai
màu biển sẫm, lơ thơ hơi thở gió
anh hít thở em một ngày rất lạ
một chút nhớ nhung. một chút chia lìa

những con còng ở tận xa kia
ghen tóc rối lung tung trên trán ướt
đời mơ ước. Ước mơ bỗng thành lãng xẹc
anh ngắm em đùa cát trắng như mơ

môi mọng đỏ viền đường biển không ngờ
cánh chim bỏ lửng về nơi vô tận
căng lồng ngực thở hơi nồng hạ ấm
anh căng phồng hít thở em đây

em ạ. biển hôm nay thì thào bao nỗi nhớ
lồng trái tim xanh. mướt những không ngờ
cỏ có mềm. Và, đôi mắt của ước mơ
biển vẫn mặn như tình anh ở đó
nâng trái tim một ngày rộn rã
ta nâng nhau mùa hạ chín hoa vàng

không là gì sao gió mãi lang thang
cũng chẳng là gì mà sao tình anh luống cuống
con ong kia bay hoài như chờ đón
nhụy mật nào mơn trớn những môi ngon

biển hôm nay tràn ngập nắng vô ngôn
những hạnh phúc tự nhau đang làm tổ
em ạ. Ngày, đêm kia rất lạ
ta quấn ta, hít thở nắng hanh vàng
ta của nhau từng chút nắng đi hoang
để được mãi là tình yêu của biển

em ạ. hạnh phúc chẳng tự đâu tìm đến
đêm sáng sao. tình lấp lánh phương nào
con sóng dật dờ vỗ ở nơi đâu
anh yêu em vỗ dạt dào như sóng lượn

mùi tóc ấm nuôi tình nhau khôn lớn
anh say em. Chín, rụng trái hanh vàng
tóc em bay. hạnh phúc của thơm ngon
ngày tháng cũ chú ong tìm hút mật

anh là chú ong kia. Một đời say đắm
chín hạ rồi mắt ướt. nơi đâu?

bạn cũ

nhớ: Nguyễn. v. Hàng & Trần. v. Lộc

làm thơ, câu thơ dang dở
chợt vừa thấy lá hoa phai
rượu khàn nhắp đôi ba chén
đâu đây một nỗi ngậm ngùi

câu thơ tưởng người bạn cũ
bao năm ngươi có bình yên
bao năm đời ta lưu lạc
tình nhau thế mà tan tác
thôi thì sống kể như quên

làm thơ xót thương bạn cũ
phương trời xa. tưởng đã. yên
đầy vơi chuốc thêm chén nữa
vườn nhà rụng lá đầy hiên

chiếc clylo
và ông mai thảo

đầu ngày nắng lung linh – chùm trí nhớ
đô thị đèn đỏ, đèn xanh
xe lăn chông chênh, khấp khểnh
Người ngồi trên đó
vai gầy
trán đẫm mồ hôi
đong đưa một kiếp
nhà văn

buổi trưa. Nắng đứng không trôi theo gió dạt
đô thị một ngày buồn. vui
đèn xanh, đèn đỏ
xe chạy loanh quanh
Người ngồi trên đó
một kiếp nhà văn

chiều chầm chậm, xuống lên bốn phía
bước lạc hoa đèn
nhớ 36 phố phương xưa. Thuở nọ
dõi mắt kiếm tìm
đô thị một ngày qua
nhiều ngày đã qua như thế
vẫn Người ngồi trên đó
xe đưa nhau về
lọc cọc đêm khuya

theo tình ra biển

tháng bẩy gần gũi. tình xa
chiếc cầu ngày xưa ai bắc?
gío mùa thổi vào. xao xác
lá rơi từng chiếc
xốn xang
nhói đau tình vừa mới ủ

tháng bẩy. một ngày như đã
năm năm. tháng tháng. đi về
chắt chiu những gì ta có
gửi tình theo gío đong đưa

tháng bẩy. theo em ra biển
trời cao xanh thẳm một màu
biển ru anh từng nỗi nhớ
vỗ về những tháng năm xưa

nhủ em một ngày nữa nhé
tháng bẩy. trong anh xót xa
hong khô chân ai rộn rã
ru nhau giây phút quên về
theo em chân quen vội vã

anh theo dã tràng
như đã
lấp đi căn nhà xây vội
nước ròng theo biển đi xa
một mình. chỉ anh tội nghiệp
lau khô. bước nhẹ. chân về
nhớ hoài khổ đời anh nữa

giờ thì tháng bẩy. chân qua
giờ thì trong anh như đã
gọi tình nghe xót xa chưa?

(tại bãi biển Santa Barbara 4-7 năm 07)

nắng. mưa, ơi!

sáng nay. mưa, mặt trời mọc lên phía trước
soi gương, kẻ lạ đi tìm
phủ đám mây mờ dựng nóc
em nhớ ai. tìm kiếm trái mơ đầu
lòng ta long đong ngã mạ. úa mưa dài
rụng hiên nhà đầy hoa xao xác
lá ngả mùa sim
dựng bên đường. sầu lên nghiệt ngã
lối đi xưa buông thả cánh chim hoài

sáng nay. chẳng ai rõ mặt
một đời thôi mãi không về
quên. quên. nhớ, nhớ áo yêu đâu?
dỗ dành ta chuyện xưa. dĩ vãng
đầm đầm tóc nụ chia tay
lối quen. tìm về ngày cũ
sáng. chiều, mưa. nắng đón đưa nhau
chân gầy lần tìm đôi guốc
gọi lao xao mùa nhãn lên đầy
tìm ta trăng vàng ngã bệnh. lúc chiêm bao
lên theo cánh diều ngủ quên phía trước
giật mình thảng thốt gọi tên
nhớ thương ơi con nước chảy về
dạt lòng thung cạn kiệt
đi rồi chiều đến muộn. tình còn phía trước
thương thầm mỗi một tóc tơ
ta ơi. nắng.mưa thuở nọ
gói lòng nhau chín đỏ mùa xưa!

tình rời áo xa

cũng người mắt lũng
xa truông
theo chi nương tử
cuối đường dặm ngơi
hình như
phiền muộn. đứng, ngồi
ngày chia con nước
đêm hai ngã về
sầu còn gửi lại
suối, khe
vớt phơi tả ngạn
tội lìa nhánh sông
sợi nghiêng
sợi giạt bên chồng
buồn thu cuối bãi
chảy vòng nước xuôi
đêm qua
hong vạt áo phơi
quyện mùi hương thổi
tình rời
áo xa!

xuân về. ta với ngựa

trên non tìm dấu ngựa
mặt trời đã lên cao
gió qua thung lũng cạn
biết mai về nơi đâu

cả ngày quanh với quẩn
tìm ra dấu ngựa què
một chân. rồi, chân nữa
đã mỏi đường bon chưa

từ trên cao nhìn xuống
ta với ngựa là hai
sáu chân đều đã gẫy
biết ngược xuôi phương nào?

một đêm. rồi đêm nữa
lất phất mưa phùn rơi
hình như là ai đó
lệ giấu đi ngậm ngùi

mặc, ngoài trời mưa bụi
kệ. lấm tấm hoa phai
đường xa lữ khách mỏi
lo gì chuyện ngày mai

thôi thì ta với ngựa
đêm nay chờ trăng xuống
đêm nay chờ gió qua
trải chiếc chăn ngồi đợi

những bạn bè hôm kia
về đây. về đây hết
ôn lại chuyện ngày xưa
ai một thời thê thảm
ai cõi lòng ngăn chia

ta. cùng ta nâng chén
ngựa uống cùng ta vui
gọi là mừng xuân đến
quê người. đẫm sầu thôi

đi trời tháng chạp

chiều về qua sông rộng
lòng bỗng thấy nao nao
ngước mắt nhìn mây bay
không dưng lòng mệt mỏi

thành phố, thành phố biếc
bài thơ làm thuở nào
vết mờ. khung kính vỡ
biết mai này ra sao?

tháng chạp. ngày cuối năm
đi dưới trời mưa xuân
lòng buồn châm điếu thuốc
khói vòng quanh mấy lần

đi dưới trời tháng chạp
trăng chếch ngang mái đầu
cỏ hoa giờ ngủ hết
hỏi. mai mình nơi đâu?

người xưa. đường xưa cũ
nhớ chi nhau một thời
ngày xanh phai tóc vội
mấy sầu giăng. mây trôi

hát một khúc nghêu ngao
đồng hoe chẳng bóng người
cuối năm trời. tháng chạp
lại ngậm ngùi mưa rơi!

ẩn nhẫn cùng ta

em ơi cùng ta ẩn nhẫn
lộc non. về lại đêm qua
tơ tằm bỗng dưng rối bọt
nằm phơi hang hóc ai ngờ

em ơi cùng ta ẩn nhẫn
tìm trong khe tóc máu me
nước đi róc rách quên về
xá chi chuyện ai ngóng đợi

bất kể đường gươm vung tới
máu lìa, ôi giọt. máu. phai
cũng qua, qua dần năm tháng

tình tang bữa nào lả ngọn
anh thề anh sẽ giết em
ra điều tất cả đã biết
gái xề bán lợn đầu non

anh thề một lúc qua sông
sẽ là Trương Chi anh hát
chao ôi tình nghĩa vợ chồng
như mây quên về núi nọ

ẩn nhẫn em nhé cùng ta
nằm phơi năm canh đầu ngõ
biết đâu có lúc quay về
giật mình trân trân mắt ngó

cuối năm. một mình

hôm về
mưa ở trên vai
biết tìm ta chốn. lạc loài
đâu đây

một thân
quanh. quẩn bao ngày
trăng không
soi sáng, lòng này
đâu trăng

hôm về
lòng những nao thầm
bạn, thù
bao kẻ đã nằm
dưới sâu
nước còn
chảy mãi về đâu
sao ta hồn lại bạc màu
thiên thanh

hôm về
hoa, lá trên cành
mải vui gió sớm
bay quanh. dập dồn
cuối năm
ngồi uống rượu buồn
ai người về để
vuông
tròn
cùng ta

chiều phai. ngồi đợi em

chờ em, ngồi đợi
ngày phai
đợi mãi chiều lên. ở bên ngoài
chia nhau tình tự
trăng nào khuyết
có gió xuân thì đuổi bắt nhau

những khi nghiêng xuống
cây trăm ngã
có tôi không
còn, có những ai

gọi khẽ, gọi thêm
lần nữa thôi
ngày xa nghiêng mỏi
mỗi vai người
lắm khi im gió
cây lầm lỡ
tôi cũng theo đà cây
im hơi

nhìn tôi nghiêng
nghiêng, một buổi kia
ôi chao như đã
thấy chia, lìa
tiếng chuông vô lượng không người đánh
nên mãi u trầm trong bến mê

ngồi chờ, chiều lên
thở hơi quen
biết đâu đời kiệt
những quên, quên
và, chiêm bao tới
không hò hẹn
trái đất nào xa. những mỏi mòn

trái đất nhìn ra
cỏ với cây
hoang vu, sỏi. đá
những xum vầy
nhủ em tình tự
mưa. Chìm khuất
khuất. khuất bao đời ai biết đây?

khởi lên từ ngọn bút

kính gửi nhà văn VP

khởi đầu là ngọn bút
trời đã rộng mênh mông
đất đã ngời xanh ngát
hiểu được ra. Mất, còn

thấy được và biết được
chiều lên cỏ, lên cây
phù sinh đời hoa nở
chẳng đi cùng ta đâu

mang mang vừng trăng tỏ
dong duổi dặm đường xa
về được không quê cũ
nơi đâu mới là nhà

khởi lên là ngọn bút
ta muốn cùng cỏ hoa
ta muốn ta. nhật, nguyệt
sáng mãi một ngày kia

về được không quê cũ
tiếng chim lẻ chiều phai
cá trong ao quẫy bóng
gió thổi đùa áo ai

ở lại một ngày vui
ta cùng ta chậm bước
lá trong vườn xào xạc
chim kêu lẻ. chiều nay

ngày khuất

ngày đi khuất lấp
dẫp gẫy bên đường
xốn xang
mưa
bừng bừng mắt ngọc
mai kia còn nỗi quê nhà
tưởng như là đã mất

trăng soi biêng biếc
thấy nhau lòng lãng quên
lại tưởng
một bông hoa
tươi cười khi giã biệt

năm xưa ai về

ngày khuất, tìm hoài chẳng thấy
ngó nhau. khóc cười như thể
lối thu về
nơm nớp ngựa xe

lại thêm ngày nữa phai

ở với ngày chút nắng
đời thấy lẻ về đâu
khuya, tiếng đàn . rơi rụng
theo lối xưa tình rời

nói đi một đời thật
ơi chút dạ ngậm ngùi
đêm, nhớ đêm gọi gió
thôi nhé mộng ngày, phai

vườn ai hoa vàng nở
mới biết trăng không về
ơn tình đi thuở trước
để quên người sau xưa

sáng ra nghe pháo nổ
uống một chút rượu vào
ừ mừng xuân. mới, cũ
hồn, đầy ắp lao xao

chim từ xa về hót
nhắc chi chuyện thủy chung
đêm mơ người áo mỏng
nay nỗi đời long đong

uống thêm một ly nữa
lệ bỗng chảy đôi dòng
một dòng trôi theo nắng
một dòng cho tình không

chút nắng. qua ngày mới
thơ ấu bỏ đi rồi
theo chân tình. lên núi
để thêm ngày nữa phai

theo chân tình xuống biển
cỏ, hoa cũng ngậm ngùi
người hỏi ta. Ai đấy?
lại thêm ngày nữa phai

mai về qua ngày cũ
chẳng thấy tình xưa theo
xót xa đời thiên hạ
nắng vụt rơi chân đèo

lộc biếc

to my beautiful daughter:
Nila Đoan Trang

tinh thể một giòng sông
chẩy trên cành thê thiết
những nụ hoa. sinh, diệt
buổi tối đã không còn

giả dụ như đi biệt
mặt trời ở trong tay
đời ai sao biết vậy
như cùng với thân này

một hôm sông chảy cạn
mơ hồ tiếng hát quen
trường giang, trường giang khúc
sao chẳng mãi êm đềm

có hôm nào sông cạn
lá thắm đỏ, bụi sầu
cúi hôn cành lộc biếc
sĩ hề. trăng nơi đâu

cát bụi. lầm

một vòng lên đèo
chiều phai gió thổi
chờ nhau buổi tối
đón nhau bình minh

loay hoay một mình
lăn vào buồn thảm
mắt ai ảm đạm
tưởng đám ma qua

chạy mãi, chạy xa
em không trở lại
ngồi cùng bóng tối
khóc òa trăm năm

lại cát bụi lầm
ngày mưa cụt ngõ
lạnh căm đường phố
cửa đóng then cài

đêm thì nhớ ai
ngày ngồi ngơ ngẩn
lẩn thẩn, lẩn thẩn
sợi tóc già nua

đợi con sóng xô
dạt tình bờ bãi
xác cá trươn ình
ngang qua bịt mũi

chiều trong ta

gửi Kiệt Tấn

chiều xoáy, thảng thốt mãi cơn đau
khi không hồn bỗng trụ phương nào
ta nằm như đếm mơ mộng. rỗi
tự ở bao giờ vết cứa đau

chiều, nơi lịch sử còn ghi dấu
à ơi nỗi nhớ đã xanh xao
không người khóc ẩm mùa thu ướt
không chỉ nơi nhau nỗi nghẹn, trào

chiều ơi, góc khuất lòng nhen nhúm
kiếp tử sinh đi mấy bận về
quanh ta ngồi với đời phân tán
mảnh còn chưa có, mảnh đời chia

chiều ai trở lại, cùng quên lãng
mắt như lệ nhỏ ở ngày sau
chuông ngân lời nguyện, rơi ngàn cõi
tìm thấy ta rơi tận chốn nào

chiều phai. tìm thấy ở trong ta
sợi của bâng khuâng. sợi nhớ nhà
thôi vết son môi ngày khôn lớn
chẳng còn thơm mãi một đời qua

chiều ru. ru tận cùng nhau mỏi
mơ thấy hiên chùa nhang khói thơm
trần gian quanh quẩn năm cùng, tháng
năm trũng trôi đi. xót lệ buồn

ngồi phân biệt

ngồi ngây cuối ngày chờ em thất thểu
nhìn ra thiên hạ lao xao. thổi lấp
những nhánh sông ngày xưa phà hơi thở
nhất nhất như là nỗi khổ tâm

ngày kia. một ngày tuyệt mù thiên địa
sông chảy cạn thuở đợi chờ
giữa khuya khoắt gọi nhau về lạc mất
đóng xầm tăm tối. cửa thiên thu

thuở xưa dịu dàng tay nâng. tay vẫy
dẫu cho một ngày ai đã quên đi
có lắm phen phiêu lạc xuân thì
hoa lá để chờ ai mùa đã rụng

cái thở xưa ơi quay về bạc nhược
sao chẳng là vì sao vừa khuất
hơi thở quen che kín mặt. bình minh

luân lưu chi ta. tượng hình khổ địa
ngày mỗi ngày chưa về lại nhà xưa
chân quen đất. tay lần tìm nắm cửa
rùng mình thất đảm. lửa hương xưa

khi xưa những bãi bờ trăng lụt
dạt về đâu, đến nơi nào cành cây trơ. khuất
mà chi! ngơ ngẩn thuở chờ ai
bước mỗi bước có khi khập khễnh

dẫu thế nào lắm khi ngồi phân biệt
nhớ đôi lần. nhiều bận vẫy hư vô
bỏ lại sau những gì tuốt luốt
mùa màng kia có chim về đợi rét

ngày một, ngày hai ta mở cửa mênh mông
mới nhận ra đôi điều cách biệt
mới ngộ ra những gì quên hết
nhớ đến nhau ngồi đọc kinh buồn

hôm qua? Sao chẳng là ngày phía trước
để chiều chiều thấy được bình minh

bước chân ngày mới lệch đường ngôi
ngậm ngùi riêng. giấu đau nào biết trước
mà ta ơi lắm khi điều thua thiệt
đã một thời chăn gối ngổn ngang

ta ơi! bước bước đời cạn kiệt
bát nhã ba la. Bát nhã kinh
chẳng đâu xa ba nghìn thế giới
khổ. khổ. Đau, đau. oán. oán chập chùng

như mưa reo vui

song song. mưa, rơi hai hàng
vai ngơi rã mỏi chĩu mang chiều về
lềnh bềnh. Rừng, đưa tay chia
mắt như sóng biếc vỗ về thuyền trôi

Song song, như mưa reo vui
quẩn quanh hồn đã. ghế ngồi lạnh băng
thôi. Tôi chọn một chỗ nằm
da căng khí quyển. Ngực căng máu người

còn ai. Phân rẽ trăm nơi
sáng ra bóng mất. hồn ngồi tiếc nhau

về chia nhật nguyệt

khuấy ngày lên chút động
vỡ ra chùm hoa. không
em từ trong bóng nắng
tưởng như lòng dưng dưng

rồi lỡ mai kia, khuất
còn nhớ cỏ, nhớ hoa
yêu nhau chi hở nhỏ
để nỗi đời nhau chia

chở thêm ngày gió tới
thinh không mờ hương ai
nhủ tình quen về lại
những ngày mong xa, rời

ta hỏi ta mùa xưa
mùa nào chim với cỏ
ngủ hoài trong giấc mơ
mà thiên đường chẳng rõ

chút bụi thời gian. Rơi
cũng về theo ngày lấp
thương ai đó ngậm ngùi
không về chia nhật nguyệt

khuấy ngày lên đứt đoạn
tình có về nữa không
hình như là ta đó
xa vắng chiều mênh mông

một ngày. trên đường phố thấp

khi em nằm chắc gì tôi biết hót
trời mênh mông. tìm kiếm những vuông tròn
hẹn nhau buổi sáng ngày nắng rực
trên phố về nghe lại những bâng khuâng

khi em ngồi chắc chi tôi sẽ hát
những thân quen. những ngơ ngác kiếm tìm
thôi đừng buông phủ vuông khăn đỏ
để lâu rồi. chiều, chậm đã khôn ngăn

và, tôi sẽ cúi nhìn mặt đất
một hôm về rất trễ cuối tuần
biết đâu đấy bỗng dưng tôi khóc
muộn quá rồi cô nhỏ tuổi nâng khăn

trên đường phố bữa kia. cuối tháng
em bỏ đi rồi tôi biết bão chờ
chiếc áo mới. Một vừng trăng lơ lửng
vậy thôi mà, em ạ lúc phân chia

đi ngang qua công viên đông người
những hoa, cỏ. chờ chân em để nói
trên đường phố Cranberry buổi tối
tôi đã thấy em sinh nhật đời mình

cuối một ngày dẫy phố đông vui
ai biết được chuyện thần tiên sẽ mất
dò hỏi xem những người đọc sách
có thấy tình nhau nằm ở trang nào?

một buổi kia trời đất hanh hao
tôi sẽ líu lo như chim buổi sáng
tôi sẽ mải mê tìm những ngọn đèn mới thắp
để gửi lên trời chút lửa vừa nhen

tôi biết hỏi han ai chuyện vuông tròn
của mùa hạ, mùa thu chợt đến
những dòng sông. và, những thuyền trôi chẳng hẹn
chở em về như thể những quanh co

hành trình dài. chiều của sân ga
hành khách toàn là những nhân viên cao cấp
những hành khách chật đầy đường phố thấp
chim vẫn hót lời. tôi lũi thũi đi qua

đường phố thấp, không một kẻ đứng chờ
ngày mai nhé. một ngày không tới nữa

nói giùm ta hạt cát

có nói giùm ta hạt cát
chiều nao nhớ nước xa sông

nắng phai nhủ mây về núi
nghe ra cũng lắm phiêu bồng
gió ơi thôi thì hát vậy
một đời tình kể như xong

có nói giùm ta đời trước
sân trường áo tím em bay

và rồi bữa qua rất nhẹ
mưa rơi rụng hạt vơi đầy
lược gương ngỡ tình trở lại
buồn lòng thả chút hương phai

có nói giùm ta hạt cát
mênh mông một cõi sầu đời
ta như lìa xa cuộc sống
còn không nữa cánh hoa rơi

nói đi giùm ta hạt cát
yêu người ngủ dưới lòng sông
đôi điều tưởng em đã biết
tỉnh ra tóc trắng như lòng

giêng. hai mấy thuở

dội xuống trăng ngậm ngùi
mà chiều lay, gió gọi
ngày xanh hình như mỏi
chấp chới vịn hoa xuân

thôi người phiến đá xanh
u tình nhau còn đợi
tỏa khói mặt trời xa
lan man cùng cây cỏ

một cõi. ở, rất riêng
mấy ai đà quên lãng
bước ngày kia đã chín
quên lối về cùng ta

bình minh. Bình minh nở
phai, tàn phai chốn nào
bữa trăng lên buốt mặt
thương lá về hôm sau

em với núi đá xanh
vỡ òa mùa chim gió
giêng, hai đà mấy thuở
mãi giạt tình nơi đâu

chiều mưa ghềnh đá

muợn nỗi trăm năm
người dâu bể
tìm trăng ghềnh đá nhớ ai
chiều lên xanh
ơ thờ ngọn sóng
mà ta đây giạt ở nơi nào

mưa nghiêng
nghiêng rơi ghềnh đá
thầm chi tím nhạt giàn hoa
mong ai cùng ta ngày xuống
đời phai loáng bước nhau về

mưa rơi
rơi nghiêng ghềnh đá
còn xanh
chiều tiễn đưa nhau
gửi gì chút tình thuở nọ
bay ngang chim đã lià người

còn mưa nhớ ai
ghềnh đá
bước quen về mãi đường xa
khuất trăng
ngỡ chim bay mỏi
vội người cất dấu cành hoa

qua rồi
ngày đi cũng vội
thôi tình
chẳng ở cùng ta

đầu ngày

đầu ngày
lếch thếch ngọn dao
cuối sân nghe nước
chảy trào lệnh
băng
tóc tai
rừng rú, tần ngần
à ơi, thôi đã
ngại ngăn
cách lià

đầu ngày
giời hỡi răn đe
đêm nằm èo ọt
mộc
đè nhánh xuân
phút chia
cách một giòng sông
giây lâu tay với
lại lòng
lệ sa

đầu ngày
đã quá
tiêu ma
thầm mưa rơi hạt
chút quà tặng xuân
vẫn em. chìa bàn tay gần
thoáng trong mắt nọ
ngại ngần nỗi kia

gọi nắng mùa xuân

buổi sáng tôi đi trong mưa
cuối năm lên cơn rét muộn
đàn ai. nghe trong gió thoảng
sầu lơi thuở đã xa người
về đây chân hoang. bước vội

có không một ngày nữa tới
ngày lại qua đi. đêm vẫn chưa về
lửa thắp lên, bập bùng. tro củi
chút hư không gửi lại sầu kia

xao xác ngày vơi, sót lại
vội bước trong mưa lòng ơi tê tái
nhớ ai ngồi hát khúc ca xưa
mà nghe hồn chiều. Rụng, khuất
chìm dần những nhánh sông chia

nắng lên đi. nắng rơi trên tóc
xuân về chín đỏ chờ mong
nhớ không mùa này sen nở
chiều qua như những cốm vòng
nhớ không mùa này lộc biếc
khăn buồn giấu lệ quanh năm

còn chăng mùa này tháng nhớ
chim bay trải áo lụa hồng
tìm nhau cuối đông thu, biếc
cho vàng bông cúc ngoài sân
bướm bay cánh vờn hoa cải
đêm theo trăng ngủ. cánh đồng

em theo ta về ngày lấp
trải lòng lệ xót trong khăn
đưa em tàn ngày. nắng rực
có trăng soi tỏ tấm lòng

hãy ở cùng ta

ngày và đêm hãy ở cùng ta
nhật nguyệt soi mái đầu bạc thếch
em ơi có chi đâu mà trách
ở cùng ta, xin hãy ở cùng ta

mưa và nắng mỗi ngày, mỗi tới
hề chi đâu buốt giá tháng năm dài
hồi chuông khuya nhọc nhằn quá đỗi
những ân cần chĩu nặng đôi vai

đêm, ngày cứ xếp hàng đi tới
còn nguyên không những đợi chờ xưa
em ạ. hãy ngồi yên đây nhé
vầng trăng khuya rọi bóng ai về

quẩn quanh với ta vừng trăng lấp
hẹn lúc về thu đã vào thu
những lá rụng. những đời sau chắc khuất
hồn nhiên ơi. lửa đốt lên chờ

nắng và mưa về ở cùng ta
cả em nữa đốt hồng lên củi đỏ
khoảnh vườn trước, chắc giờ này cổng mở
chiều chậm rơi. chiều va chạm hiên nhà

ở cùng ta. ai chờ ngoài cửa
nhặt thông khô chụm lửa bàn tay
chim đã về bay vàng cuối phố
hồn ta phai tự thuở bao giờ

chuyện qua cầu nghĩ mà khốn khó
ngày lại ngày ghềnh đá về xuôi
hai bên đường cỏ hoa nở vội
mà thiên thu nhạt mất bóng người

hôm qua. buổi chiều ngồi quanh quẩn
gõ lên tay một khúc đàn mời
chẳng hò hẹn mà âm thanh tới
vô chừng thôi như thể mưa rơi

sưởi ấm lại trái tim bỏ xót
hồng lên. lửa đỏ chút nhân gian
đã về chưa. sương mù dốc phố
mà quanh ta những gốc phượng tàn

thử gieo lại hạt mầm năm trước
đất, trời soi nhật nguyệt vô bờ
những vương vãi lần hồi thu nhặt lại
trẻ thơ nằm ôn lại giấc mơ xưa

trôi đi, chút nắng vàng ươm qủa
đồng chiêm thưa, bầy chim nhỏ bay qua
nhà ngói đỏ. líu lo bàn chân sẻ
ân cần ơi! hãy ở lại cùng ta

ở cùng ta. hãy ở lại cùng ta
chiều rơi quanh những khu phố sương mù
những khu phố hôm nay ta về lại
nắng hanh vàng ngần ngại bỏ nhau đi

chiều vắng

khuấy lên ngày chút động
vỡ ra chùm hoa không
em từ trong bóng nắng
tưởng như lòng dưng dưng

lỡ rồi mai kia mất
còn chi cỏ, chi hoa
yêu nhau tình sáng tỏ
lại thấy ngày. Ngăn, chia

chờ thêm chút gió tới
không ai. rồi không ai
cố níu tình ở lại
nhỡ mai này tình phai

hỏi ta mùa xa xưa
mùa nào chim tha cỏ
ngủ tràn vào giấc mơ
tình tang. thiên địa ngó

chút bụi thời gian rơi
cố theo ta ngày lấp
thương nhau cũng ngậm ngùi
không về chia nhật nguyệt

ngày và đêm đứng ngóng
tình có về nữa không
tình chẳng còn lấp ló
xa vắng. đời ai mong

hoang tưởng

tắt đi những ngọn nến
đêm tối vẫn chưa về
em, ngủ ngoan trong đó
hồn đã kề nhau chưa?

con cú không biết nói
hóa ra bỗng xuân thì
có đời ai rất vội
mà nỡ rời nhau đi

con quạ không biết hát
bỗng dưng giọng hoang đường
có nắng soi lối muộn
dẫn tình về soi gương

kéo thêm cụm mây nữa
lãng đãng hồn ta trôi
những lòng đau ở đó
đã chia nhau cuộc rời

em, lệ ru cũng ứa
mãi nhọc tình nhân gian
ta, đi về như thể
mưa loáng cả con đường

tắt đi, cùng ta tắt
năm tháng, một đời phai
bận tình nhau quá đỗi
sen, nở trắng hiên người

khỏa lấp

phố khuya chìm khuất đôi hàng nhớ
cây thu cành xếp lẽ đâu tìm
em khôn lớn ngày kia lả ngọn
mặt đời chìm. khoả lấp dấu thân quen

khói ám

cất giấu những rổn rảng
trăng soi
nhủ lòng lãng quên

chẳng biết đợi chờ ai
đêm rơi mòn mỏi
như gió bão

khóa kín cửa đời tôi
trong một ngăn kéo cũ
mốc thếch mùi chuột chù
lạnh phiến băng
rầu rĩ

chẳng biết đợi chờ ai
vẫy gọi
quanh mình ám khói un

lửa thờ ơ ngun ngút
cháy, nghe như muộn màng
em đợi chờ tuổi lạ
đá hững hờ
quanh năm

hạnh ngưu

chưa lên, hỏi kịp
bình minh
đợi ngày
thoát đã, rợn tình mây mưa
kìa em
nhật nguyệt chia lìa
về thôi liễu úa
ngăn chia mặn nồng
ngang đây
hỏi lại giòng sông
ghe xuôi thuyền ngược
buồn lòng
hạnh ngưu

giọt nước

giỡn chơi những giọt nước
vỡ cùng ta sáng nay
tiễn nhau hơi rượu cạn
bỗng lòng thấy mưa bay

giỡn chơi những chiếc lá
chao lượn chi hồn ta
vô vi đời khép mở
soi dấu bóng trăng tà

giọt nước và giọt nước
buổi tối tiễn ngày đi
mộ ai người vô chủ
cỏ mọc lan xanh rì

yêu ta em về lại
chắc tình hồi sinh đây
đốt đèn lên chờ sáng
hạnh phúc một ngày vui

một ngày phai tóc úa
nước theo giòng bỏ đi
ta lòng trơ vực cạn
ấm bờ cát xa kia

khai sinh anh về lại
em trốn vào bông hoa
ủ tình riêng ngày trước
cũng như ngày. Xa xưa

một mai dù chẳng có
chim quên tổ không về
sông, nước xuôi tả ngạn
cháy tình buồn truông, khe

chim. hót mỏi mùa đông

trôi theo ngày nắng vội
thấy như là cạn khô
chiều sông chia ảm đạm
biết nói chi bây chừ

một mình ngồi như mơ
ai nỗi đời gieo gió
con đường quanh đất đỏ
cũng ngậm ngùi buồn qua

trên tay cầm cành hoa
thấy như mùa đã rụng
thôi nhé người bữa trước
trên nỗi đời xa xăm

cuối mùa. Nay âm thầm
ta theo người đi lễ
buông lời kinh đã trễ
nam mô A Di Đà

lững thững tìm đường ra
áo thơm mùi nhang khói
ngày cuối năm chi vội
gửi tặng người cành hoa

nhớ lại mùa xuân xưa
có người cầm tay nói
sương trắng chiều, hôm qua
làm bài thơ tình cuối

thôi nhé người đã vội
chim hót mỏi mùa đông
bên kia sông là rừng
cháy tình nhau đỏ rực

ở cùng Như Lai

gửi anh chị: Vĩnh Qúy

tôi, buổi sáng ra đời
tiếng kêu nghe rất lạ
chạm mưa trên ghềnh đá
ướt sũng giọt thiên thu

ở lại một ngày kia
tôi vừng trăng rất khác
giòng sông trôi khuất lấp
thổi tiếng hát đi đâu

tôi biết tôi từ đấy
đã có nhiều Như Lai
một con mắt quạnh hiu
hai con gượng nổi

chiều, trên đồi mưa vội
còn lại một con ngươi
lững thững. bóng và tôi
đầy mặt sông lá biếc

ghé. chiều nay ẩm ướt
quên gói kín vầng trăng
đốt ngọn lửa mùa đông
sáng ra. Tôi, khuất bóng

rừng. nở hoa mùa chậm
tôi ở cùng Như Lai
suốt cả buổi chiều nay
tôi ngồi. tôi bóng khuất

tôi ở cùng Như Lai
thơm, thơm cây cỏ ngái
thân tứ đại ấy mà
đi đâu rồi cũng vậy

những bài thơ yêu em

1.
ruỗi ngựa lên miền bắc
tuyết trắng xóa lưng trời
tìm nhau nhưng chẳng thấy
lần theo bóng trăng vơi

2.
ngày tháng dài quanh quẩn
đi về một lối xưa
đầu nhà hoa, lá, Rụng
nhớ thương người sắt se

3.
chiều nghiêng vơi cánh mỏi
dĩ vãng mặc áo hoa
tường rêu xưa rạn nứt
ngồi chi. chỉ mình ta

4.
còn lại ta với bóng
âm thầm trăng. tuyết. Rơi
tình xưa kề, đã tắt
nhưng sao mãi yêu người

5.
buổi sáng tắt hơi thở
ta yêu em thế sao?
trăng về ngang đầu núi
cũng ngậm ngùi biếng soi

âm âm

hôm qua ngày như hết
gió cát bay cái vù
bao nhiêu tình, nhiêu ý
chẳng còn sơ một tý
ngẫm ra thì rất buồn
các em thì luôn luôn
chẳng hiểu ra sự thực
anh giống như nhật, nguyệt
cóng, lạnh từ năm xưa
có khi nào trời mưa
anh ra ngoài đứng ngó
rất nhiều khi thế đó
anh thấy mình âm, âm
thế mà đã trăm năm
hoa mười giờ vẫn nở
anh khóc hoa đầu ngõ
tiếc cho tình đã qua
bình rượu tối hôm qua
uống một ly đã chán
uống hai ly cay xè
giá như một ngày kia
anh mang em cất giấu
một khi em hiểu thấu
nhìn trăng mà mỉm cười

anh như thế em ơi
tan trong ngày đã muộn

nỗi lòng

em theo
về lại phố quê
thấy sông trăm nhánh
chảy về một nơi
tuổi như. mộng mị
với người
mơ trăm năm thẳm
đừng phai, lỗi thề
nói gì những lúc, xa chia
lối quen đi mãi
tình kề cận nhau
giữa mùa
đứng hát vườn sau
hình như
hoa bưởi, hoa cau
rụng vàng
khuắt khuya trăng mọc giữa đàng
để ai vấp ngã. ngổn ngang
cõi bờ
mùa nào đem nắng ra hơ
tiếng ai ru trẻ
ầu…ơ
nỗi lòng

chờ lại bóng trăng soi

đốt lửa đi tìm hoa phượng nở
mùa hoa! ơi mùa của trái tim
bước chân ai theo hoài bóng nhớ
áo mơ phai. phượng đứng chân buồn

về lại thành phố có tiếng ve
nắng trên cao phủ đôi guốc ngày xưa
đi theo mãi tiếng líu lo của gió
tiếng em hay ngày xưa cũ quên về

gió và nắng hắt hiu chi lạ
chút ân cần nhắn gửi tình riêng
cổng nhà người giờ đây đóng. mở
trái tim ta rực rỡ hoa đèn

chào buổi sáng. chào bước chân rất vội
chào mắt ai như ướt lúc về
mây bay! níu chi, ngày xiêu tán
vội chi mà bước bước chân đi

mở giùm ta trái tim nhật nguyệt
mở hộ luôn tiếng trống, tiếng kèn
rộn rã, ba hồi chiêng, trống giục
đã xa rồi. nhớ lúc anh, em!

mở luôn đi những trái tim đã khép
để tay còn kề cận những bàn tay
bạn bè đấy vài ba người đâu dễ
đường xuôi xa. có lại được bao ngày

buổi tối. quanh chiếc bàn đông đủ
nhích thêm gần. chút nữa cho vui
những cười, nói. những lời ca không dứt
lửa khuya soi thiên cổ ngậm ngùi

nhích lại đi chút tình ở lại
mai ta về nhớ nắng, nhớ người
không phải đâu mùa sau lại tới
chút môi gần nào dễ nguôi ngoai

đêm quẩn quanh đưa bước ngày trờ tới
nước đôi bờ đã vội tìm nhau
thôi nhé, rồi một ngày nữa vội
rẽ chân cầu. giạt sóng nơi đâu?

đốt lửa lên thấy hai hàng phượng nở
mùa hạ. mùa đỏ chín tình ai
những lúc soi gương thấy gần trở lại
những đời sau tìm lại mảnh trăng vơi

chúng ta hẹn đến mùa sau lại gặp
mùa tiếp mùa nối gót anh, em
đi tìm trăng. dơ ngón tay ta thấy
đời xanh lên. khuất, lấp nỗi niềm

tìm trăng! ồ, một vừng trăng lấp
lửa đốt lên thấy lại dáng người
dung nhan. mùa hạ len vào tuổi
cỏ, cây ngồi chờ lại bóng trăng soi

rét chùm

rét chùm
phủ chiếc chăn đơn
khều ra chút
vẩy
xanh rờn bấy lâu
nhân gian
từ thuở bạc đầu
đi về mấy thuở
tìm đâu nắng vàng
ngồi hơ. nỗi nhớ
mà thương
bỗng dưng mưa đổ
mấy đường tóc tơ
thuyền sang
sông nước đôi bờ
chỉ thương. chỉ tôi
câu thơ đoạn đành
đi, về. một kiếp
nhân sinh
hôm em bước vội
một mình: thu, đông
thôi mà
thiên địa trầm luân
việc chi mà phải
đau hình tích tôi*

** thơ hxs*

quanh tôi

quanh tôi. Quạnh một chỗ nằm
hồn nghiêng song mã. mưa tầm tã rơi
quanh tôi mái dột. hiên người
còn không năm tháng tâm rời rã chia

nữa mai, mai nữa em về
lệ như có nhỏ. mộ, bia khóc thầm
và, tôi quẩn quanh trăm năm
chuyến xe cổ tích. lỡ lầm mưa qua

quanh nhau vỡ nhạt môi nhòa
hỏi ra cây cỏ xót xa đường gần
cháy thêm một chút tình còn
lỡ mai bồng bế đầu non người chờ

quanh, quanh bàn tay buông thon
da đau vuốt ngực, vuông tròn nữa chi?
người đi tôi ướp xuân thì
héo hon để lại. tình chia mấy đường

riêng. những con đường lá xanh

những con đường và những hàng cây lá xanh
vẽ lên trời cao từng vệt im lìm
anh vẽ tình ta vào nơi khoảng trống
để thấy mình còn mãi yêu em

mưa đổ muộn. lúc trở về rộn rã
tìm cho mình một sợi tóc xưa
thời dĩ vãng đã về đâu đó
rất êm đềm phủ kín bước chân qua

vạt nắng - những buổi chiều rụng xuống
rủ rê cùng bao nỗi tình riêng
bước, bước vụn. vỡ đôi hàng nắng
anh vỡ trong em những lúc hạ buồn

và buổi tối đường xanh lên bóng lá
bước chân quen đếm từng giọt môi tươi
em ở đó. bởi tình theo ngày nắng
còn chắt chiu những kỷ niệm một thời

rạng rỡ đêm. một chút cỏ mềm
xoè bàn tay anh hứng bóng sao đêm
con ốc sên bò ra hôn đất
anh bò ra hôn từng bước chân em

xa. rất xa - từng lớp sóng vỗ bờ
hồn tan cùng những ước mơ xưa
trái tim chín. Trôi theo con sóng lượn
anh tan rồi nỗi nhớ của hôm qua

căn nhà cũ rủ rê anh ở lại
chiếu giường quen, chăn gối ấm hơi nằm
rất ngớ ngẩn sờ nắn những ngọt bùi sót lại
ấm vô cùng em ạ chuyện trăm năm

buổi sáng - thẫn thờ ra vườn cũ
cây khế chua vãi những cánh hoa buồn
sắc màu tím rắc đầy thời thơ dại
cái thời mà - anh chỉ biết có yêu em

lại nữa, cạnh bể nước cây ngọc lan thơm ngát
nước trong veo anh thấy bóng em cười
hôn rất vội mối tình vừa mới lớn
để cuối cùng còn lại chỉ anh thôi

những con dường và những hàng cây xanh lá
tháng ngày qua vẫn vẽ bóng im lìm
anh ước ao vẽ tình ta vào khoảng trống
tháng, năm rồi: ngơ ngác một đời quen.

sớm mai

lè nhè một buổi sóm mai
lầm chân bước
lỡ
ra ngoài dặm quê
thì thôi, thôi nhé đường về
tóc tai ngớ ngẩn
chiều lê thê vòng
môi hường
dọn chỗ tâm chung
lại như lần lữa
lạc giòng cỏ khô
trăm năm
biệt bóng ai kề
mưa đầm rũ hạt
rủ rê ngọn ngành

có, không

quơ tay rộng thênh nằm
người đi dấu ngựa
hí mông
quạnh đồi
chắc là
chim quên về thôi
trơ, trơ giọt thạch
tội người tình chung
đôi khi
chiều quạnh chung chăn
có đôi khi lại
trăng nằm
biếng soi
giãi thân. về quanh chỗ ngồi
ê. a câu kệ
mượn nơi đi về

tâm ngộ

mở cửa nghe tâm động
lay lắt mặt chiều hoa
đôi tay thơ ấu mỏi
chờ mong ai trở về

trang kinh mờ bụi phủ
sót lại giọt lệ sầu
đêm qua hình như mộng
mộng mãi tình nơi đâu

đêm qua chuông mõ mỏi
cõi tạm những hồn đau
về đâu, nơi đâu nữa
bãi trắng một rừng lau

mới đó ngày như sương
nhà xưa, tiền kiếp cũ
tim cỗi già chưa đủ
trăm nhánh mọc hoang vu

sáng, thức giấc thanh vắng
mở cửa chào giọt sương
nhủ lòng: thôi cõi tạm
tâm nở hoa vô thường

gã trẻ

vẽ đời lên mặt đá
rêu xanh phủ kín người
khuya thức nhìn. Trăng mọc
ở trên hai bờ vai

vẽ bước chân về muộn
đường xa ngập lá rơi
à ơi khúc hành mã
tráng sĩ ngậm ngùi thôi

hóa ra từ kiếp trước
mây đầu non đã trôi
khỏa thân trời, đất thấp
mưa rơi. rắc sầu ai?

đất Nam có gã trẻ
thần thờ hồn nơi đâu
tim ngủ vùi trong áo
trách chi trời mưa mau

sáo lại sang sông

cuối năm. ngồi nhìn lá rụng
nhớ nhà theo nắng đong đưa
tóc bay ôi chiều đã chậm
thiên thu. nhóm lửa. sương mù

mà chi tình ai mưa. nắng
thoảng như gío đã thay mùa
thu, đông đếm hoài tuổi hạc
bận lòng con sáo sang sông

tôi hát mùa xuân trên môi
tôi đàn tình tang, tích tịch
chiều mưa xuân đời rả rích
sáo buồn. sáo lại qua sông

hỏi tôi mùa xưa hoa bưởi
tóc bay chiều trắng bông lau
mong chi tình nhau về lại
tim khô. róc rách chân cầu

cuối năm! nhớ người muốn chết
đò đưa. đưa ai qua sông
chút ngày vơi đi cũng vội
buồn lòng, em nhớ tôi không?

cây thưa, rừng đưa ngày cũ
thêm đi cháy nữa quanh ai
chỗ ngồi quẩn quanh xót lại
cộng thêm nỗi xót xa người

thôi mà tro than dĩ vãng
loay hoay tháng tận. năm cùng
sông xưa, đò đưa mấy bận
xa rồi. em nhớ tôi không?

năm trôi tuổi đời tuột dốc
cất chi một vệ son môi
nhớ nhau. hồn đau đá cuội
buồn không. lệ, sáo ngậm ngùi

năm tàn chiều phai. tóc bạc
đò đưa mấy bận sông sâu
nỗi đời rụng theo ngày tắt
tình ơi! theo nước qua cầu

có thể là…

có thể
là ngày hôm qua
a ha tay thổ
truy ra chốn này
vẽ thêm hình tượng trên cây
mấy ngơi cũng đã
phơi bầy mâm hong
giọt. giọt. Lóc lách truy lùng
chắp tay lạy địa
cợn lòng thổ ba
dặn nhau. Người nhớ
ghé qua
hỏi thăm chút chút
gửi qùa bữa sau
đầu trần
quanh chít khăn màu
đã thêm hoang thổ
lại cầu lệ chia
có thể
vẫn chẳng ai về
mà như người
đã đầm đìa
lệ ngăn

tặng em khúc củi

khe khẽ vớt ngày mới lên
tìm chiều xanh từng bụm sữa
nhăm nhe ngủ gục giữa giòng
chim. Bay hoang đời phấn vụn

mừng ngày mùa mới vào xuân
giêng hai gieo neo lộc biếc
môi em ngọt lịm chiều dần
ngủ ngoan. vỗ về trọn giấc

thêm một tháng nữa còn xuân
theo gió anh ngửi mùi áo
ai phơi ngoài giậu tần ngần
cũng là chung qui vạn vật

đầu năm chẳng biết làm gì
thò tay vào túi quần trong
mừng qúa vớ ngay khúc củi
thế là xuân đã vào xuân

trên đường lang thang về nhà
mừng em vừa thêm một tuổi
anh mang tặng em khúc củi
gọi là năm mới năm me

thế mà đã mấy năm qua
với ngựa anh ở nơi này
soi mình vào lòng giếng cạn
thương nhiều. mai sẽ nơi đâu?

tim ta. bồ tát

hình như một ngày nữa hết
anh treo trái tim tình tang
anh hát nghêu ngao giữa chợ
lòng đau Tấm, Cám xa chàng

tiếc chi rồi ngày sẽ hết
ngồi đây với anh đi nào
ngày sau có gì gửi lại
a, ha đời vẫn lao xao

bữa qua ra đường mấy mợ
õng a, õng ẹo xuân thì
cả ngày tay thu, tay với
ngập ngừng lúc bước chân đi

yêu ta đi nào em bé
mai này dẫu có chết đi
lúc nằm yên trong mộ tối
cười rung nhớ thuở xuân thì

cõi đời thế mà rất chật
loanh quanh miệng chén kiến bò
loanh quanh chiếc giường ta ngủ
đêm, ngày ta ngáy kho…kho…

cõi này gẫm ra chật ních
gửi lại lời chào các ngươi
trong ta trái tim bồ tát
yêu em, yêu cả muôn người.

còn không

trăng đêm
cúi
mặt
xuống đò
giọng khoan, giọng nhặt
so đo
khoang thuyền
chút duyên, ngủ đậu nơi em
gió lay bóng nước
chim
biền biệt
kêu
dỗ dành
thôi nhé thương yêu
còn không
tình đã
trăm
chiều
quẩn quanh

tình xa

thôi em một chút môi hồng
mà chi lần nữa qua sông để chờ
mà chi chút kỷ niệm xưa
mang anh vào cõi hững hờ tàn phai

một hôm đứng ngóng heo may
nghe như hương tóc rơi đầy nắng trong
nhìn lên anh thấy vô cùng
trái tim nhặt được trôi trong biển trời

có đêm anh ngắm trăng soi
trăng ơi rụng nhé để người ta vui
một đêm. một đêm xa rồi
heo may gió thổi lộng người tình xa

cõi tạm

một lần tôi qua đây
nghe chim hoang hát nhỏ
sông quanh co thuở đó
chảy loanh quanh đường về

có một lần chợt nghe
tiếng ngày phai. chút nắng
rất ân cần tôi nhớ
một phút giây tình cờ

lại một lần tôi qua
thiêng đường bỗng khép cửa
những bông hoa mười giờ
vội trốn mình không nở

tôi có lần nghe rõ
núi, non vui chuyện trò
cây nghiêng mình sau đó
bóng ngã về năm xưa

một lần, một lần thôi
có khi về ngang đấy
em giật mình ngó lại
dấu vết cuộc tình đau

ngồi lại. tôi với tôi
chuyện trò cùng bóng tối
thấy mình bỗng qua đời
như thế thì cũng tiện

bụi ám

ra vườn chiều, nắng phai
ngửa bàn tay úp mặt
tìm ghế ngồi đã chật
những bụi ám thiên thu

trôi theo ngày qua đi
xót bông hoa nở muộn
giây, giây anh dừng bước
đếm hồn giạt cuối sông

gió cuốn về phía đông
lơ lửng sầu phương bắc
em, cửa đóng nghiêm ngặt
một mình ta. với trăng

nói năng chi cũng vậy
em đi biệt cuối ngày
lại lật ngửa bàn tay
nữa mai em về đây
cong những lời chật ních

nên chi anh ngồi khóc
những bông hoa mười giờ

lại thêm một bữa kia
ngày đầu năm ấm ức
anh biết làm sao được
đeo khánh bạc, chuông vàng
đi dạo quanh ngõ vắng

một ngày kia ngồi ước
giá mà em biết được
chim bay về phương Nam
hót những lời bình an
để tình quên bụi ám

thêm một ngày nữa tới
nắng thay đi mấy màu
những hoa nở ngày xưa
cũng trên đường lũ lượt

khi nao em về được
đọc cho anh thời kinh
biết đâu rất thình lình
gặp nhau mình đứng ngó

đôi mắt còn lệ nhỏ
bụi đã ám mất rồi

mười năm, mười năm nữa
chắc vẫn là chốn này
em có lúc qua đây
ngồi khóc cùng sông nước
những bông hoa ngày trước
cũng theo giòng mà đi

anh ở một nơi kia
buồn một mình ai biết

chết dẫm

làm thơ, bài thơ chết dẫm
tựa như người
như thể núi sông
hôm qua
về, sớm mây hồng
tối nay thức giấc. ngóng trông
núi đồi
núi đồi, chỉ núi đồi thôi
bài thơ chết dẫm
ngậm ngùi. Qúa ta!

về theo ngày nắng

sáng ra, đợi khúc đàn về
từng chiếc lá vàng theo mây. bay đi
hỏi sao thời gian không trở lại
chút ngày xưa bé bỏng

sáng ra. đỏ rực bình minh
thấy lòng chùng xuống. khúc ca xưa
con đường mở. nhà ai tóc ướt
ngày xưa guốc gõ quanh đời
giòng sông dài. nỗi lòng hiu quạnh

theo nắng ta về cùng với tiếng chim
hỏi chiếc lá vàng, theo gió
theo mây, đi đến phương nào
liệu có mang tình ta về đợi
nào hay - tiếng cười ai , nắng sớm!

những bông hoa azaleas
đỏ. trắng, quanh vườn chờ tiếng chim
tiếng em trong
quyện vào với bướm, với ong
với ve kêu rộn rã
ta nép hồn ta
tối, tối. Trưa, trưa
hỏi lại thời gian. Đi. đi mãi
quên về
để mây bay hoài. Bay hoài
quên ta
để sông về reo mấy khúc
để đàn ai khuya lắc, khuya lơ

và, sông ơi buồn hoài theo nước chảy

tiễn mùa đi

tiễn một mùa đi, mùa dị động
đêm đong đưa. Đêm vẫy tay mời
sáng thức giấc đầu ngày ngộp thở
vừa như đâu đó cuộc rong chơi

về đi. thảng hoặc non với nước
tình ngủ. tình đi, cũng tịch tang
tai nghe sóng vỗ ngoài vô hạn
ru giấc đời ai ở cuối đường

hoài bất tận. ta ngoài bất tận
lang thang phai nắng dẫn chiều hôm
biển, sông vẫn vô tâm êm ái
nhánh thơm đâu đâm rễ trong hồn

tiễn nhau. chiều đôi chân dẫm
di động em. ta kết đèn vui
trăng treo lửng nơi nhau vừa tắt
cớ can chi mắt để ngậm ngùi

trời tháng chạp ngại chi là gío
sen đêm trăng còn tiếc chi nhau
rất có thể, vòng quay bánh ngược
em ngủ ngon. xuân chậm bên ngoài

em ngủ quên, tình em dậy muộn
buổi sáng nay hơi thở dập dồn
cành trĩu nặng, hờn xưa đã nhóm
vẫn vô tình. Mắt ủ môi hôn

còn yêu tôi không

hôm nay, một ngày nữa mất
các em còn yêu tôi không
nhìn ra bên ngoài trái đất
rừng thưa, lửa cháy bập bùng

các em đã làm tôi khổ
một đời. Một cõi mênh mông
những gì tay ôm đã cũ
muôn năm cát lở sông mòn

mai kia chắc là sẽ mất
đất, trời nứt nẻ tan hoang
nhìn em bỗng tôi ứa lệ
cuộc chơi. Nhân thế tan hàng

buổi sáng ở khu phố

buổi sáng không chào nhau
khu phố trở nên vồn vã
hơi thở người hành khất
tự trăm năm
vẫn còn hơi hướm
ở một chỗ ngồi quen

buổi sáng không chào nhau
chúng ta thảy đều như thế cả
kính cẩn mũ cầm tay
đón tình xa mới đến

buổi sáng chẳng còn ai
cúi hôn mặt trời mới
rất thầm, khe khẽ gọi
tình ơi…

buổi sáng, chẳng còn nhau
anh chia tay rất vội
tình ơi, em buổi tối
đã Sàigòn xa xưa

trái tim

loanh quanh
góc phố. chiều thu hẹp
chuông ở đây
còn mõ ở đâu?
trái tim trong túi chưa
hề mở
lấp lánh nghe như
có
lệ, sầu

xa nhà

xa nhà, trót đã
bao năm
chiều mưa lất phất
 rơi lầm tóc ai
đất, trời
rằng: cũng như tôi
sáng đi, chiều vội. cột đời quẩn quanh

chim về tha nắng đầy sân
rớt hột tần ngần
tiếc ngẩn, tiếc ngơ

xa nhà
đã thực xa chưa
chắc mùa xuân cũng. mới vừa
ghé ngang

chiều quạnh

ngần ngại. tôi
lay chiều thức giấc
vỗ về trời
trăm nỗi ngổng ngang
tay thu lại
giạt ngang mây trắng
sủi tăm người rớt nắng, rơi vai
tóc đường mây
chia quanh mấy ngả
cô quạnh rồi
nào biết chi ai?

chiều quạnh
đứng
dốc tôi khôn nẻo
rừng hoang còn
lụn cháy đâu đây

rừng hoang, rừng hoang
lẵng hoa ngời
năm trước
trao tay

tháng sáu. rồi xa

tháng sáu đi qua thành phố
thấy “ôn” (1) nằm ngủ quên. người
ngó ra bờ xa. sóng vỗ
ngậm ngùi. ai đó ai ơi!

tháng sáu
có ai ngồi khóc
áo cong vạt nhỏ lên trời
thơm tho mật ai giọt ngọt
chuốc mời. môi. đã quên môi

tháng sáu
héo bạt chim ngàn
những người thân. quen qua đấy
thẫn thờ nhìn mảnh khăn tang

tháng sáu. bao năm gặp lại
người nằm quên cả thời gian
tóc khô lọn dài. lọn vắn
ru hoài chồn cáo trong hang

tháng sáu. nắng váng lưng trời
chim bay về ngang ngõ tối
nhìn người khuất lấp. rồi thôi

giờ thì
ai ngồi với bóng
nhớ ra sông chảy quanh đồi
nhớ ra. vườn cây phiá trước
nhớ hoài. nhớ quá. đi thôi

tháng sáu
về nơi chốn cũ
phượng đỏ. ve kêu kín trời
cuối đời ngủ vùi trong đó
"Đất Trời" (2) chắc cũng tay xuôi

(1) "ôn": người Huế gọi là ông
(2) "Đất Trời": tên một tác phẩm của Võ Đình

đêm buông đèn

chiều ngang qua trí nhớ
dịu dàng mơn vết đau
đêm, buông đèn trước ngõ
hồn đầy vơi chốn nào

vui chân cùng nắng vội
lãng đãng một ngày xa
người vô tình rất chậm
chẳng về theo gió lùa

chiều ngang qua nhớ ai
bước chân nghe rất lạ
mùi thơm xưa còn đó
áo nay tình phơi đâu?

lược, gương. bỗng nhớ nhau
thỏi son môi thức muộn
sợi tóc vương ngày trước
trên gối xưa khóc òa

tháng giêng, hoa lá

hỏi thầm hoa tháng giêng
nở chi trong mắt nhớ
nắng bên hiên ngày cũ
đỏ môi má hồng ai

tháng giêng lá còn xanh
tình chia lìa mấy ngả
mang mang đời dâu bể
mưa lất phất đường xưa

hoa, lá tháng giêng ơi
nhớ gì không tình cũ
áo vàng bay thuở nọ
đổi thay chi mấy màu

hoa, lá tháng giêng phai
đi nhặt hoài nắng rụng
ngày xưa tình đã khác
xót xa người khi nao

về lại phố xưa

về lại thành phố ngày xưa
nơi có con đường cong phía trước
phố vào xuân vẫn còn bỏ ngỏ
mà ai đi. quên để lại dấu giầy

ngày lùi dần. chiều chậm quanh đây
những chiếc lá níu theo bàn chân nhỏ
bàn chân nhỏ. quyện theo mây rất lạ
như lúc hôn em. như thuở cầm tay

nhớ ngày xưa anh đã qua đây
sông quanh co: nhủ anh ở lại
những thuyền trôi và những lòng tê tái
muốn nói đôi điều, anh biết nói cùng ai?

rất chậm thôi những xưa cũ xa rồi
anh vẫn đợi, mong em về gọi cửa
bếp lửa đỏ hồng lên nỗi nhớ
về nữa không? Ai đó ở phương nào

rực rỡ lên đi những giấc chiêm bao
giấc chiêm bao, mơ thấy người cùng khổ
ngồi lại đây mà vuốt ve nỗi nhớ
nơi có giòng sông và có cả thuyền trôi

mùa xuân. ngồi hong nắng trên đồi
reo lên những buồn vui của gió
về nơi quen mà không người chờ cửa
nhặt thông khô chụm lửa bàn tay

phố xưa. ta về buổi chiều nay
chờ trăng lên. mong ấm tình đầy
bốn mùa trôi theo dấu chân cát mỏng
tháng nào, tháng của em tôi

phố chiều nay. thiếu vắng bóng người
anh ngồi lại khơi than hồng bếp lửa
những thân quen. những ân cần một thuở
quên về, quên cả lược gương

mùa nào. sen quên tháng hạ
nhớ nhau. đông biếc, thu sang
tần ngần với tay nụ thắm
tình ai bước bước ngại ngần

nỗi trăm năm

thương ta mấy nỗi
trăm năm
nước về đê lụt
dạt lầm nỗi trơ
lòng thung
cạn tự bao giờ
nỗi oan khiên
đợi
nỗi bơ vơ
nhìn
vai lầm, xót ngọn
ngả nghiêng
trông ra cửa trước
tình quen chửa về
ta đâu
hồn ở chốn quê
chồi non héo nụ
đường về quanh co

qua chùa

đi ngang chùa ghé vào thăm
thấy chuông, thấy mõ cùng kinh chuyện trò
vườn sau chú điệu ngủ khò
xuân về rón rén hẹn hò lá rơi

ngồi với mùa thu

mùa hạ. quên về bữa nọ
xuyên cành lá lửng lơ phai
chim bay – không lời để lại
ngày xanh, xót chút ngậm ngùi

không là mây mà nhớ trời, nhớ nắng
đường quen, nhà khói phủ êm đềm
gió ơi! khua giùm lên tiếng trống
nhủ nhau về mấy ngã hoàng hôn

ngồi với mùa thu, mây bay quyện tóc
lòng mênh mang nhớ đến ai kia
gió khuya. rụng, bám đầy nỗi nhớ
tơ chùng. đàn dỗi. tay lìa

gọi nhau ngày khơi lên ấm bếp
áo bạc phai, loáng chút mưa thưa
căn nhà cũ. buồn, vui hoa khế nở
phố lên đèn. mái ngói, chim xưa

đêm nay. vâng, đêm cuối thu trở lại
trăng lên. ngày thơ ấu không còn
bỗng dưng nhớ bài thơ thuở trước
hồn chùng. nhang khói ai ơi!

đêm bỗng trăng

đêm bỗng bơ vơ
giấc ngủ trăng
mà sao. sông thoáng gió qua đồng
áo xưa, ai mặc lên ngày mới
thoảng bặt như tìm mộng rất mong

một giấc ta. giấc thật mơ hồ
tan lòng nhân thế sớm hay trưa
mây trôi tận, chiều ru quạnh vắng
ngồi dậy đong đưa một lối về

ở với ta
đêm của nhau ơi
hoa phai, hoa nở mãi hiên ngoài
mà ai biết được điều xưa ấy
vẫn tiếng đi về của dấu vui

đêm trăng đi mãi
ở mô tê
chim chóc bay, run rẩy môi kề
có nhau, có đấy mà không đấy
thở nhẹ hơi người lạc suối khe

trăng lu

có khi trời đất không
trở lại
ta hóa làm chim khóc bốn mùa
sải cánh bay trong vùng
nhật nguyệt
đêm nằm nghe
thoảng giọt mưa qua

cõi tạm, nhớ thương người
quay quắt
biển vỗ mênh mông
dội tiếng về
bao nhiêu năm, dài cơn
mộng dữ
hồn còn theo gió
mãi bay đi

nối tiếp là đây, giòng lịch sử
chuyện trăm năm
những chuyện hoang đường
ghi thấm vào tim
vào phế phủ
ai hồn
u uất cõi tang thương

bao nhiêu năm, tưởng mới
hôm nào
chiều phai, lá rụng
ước mơ đâu?
về đây theo bước chân ngày tháng
chẳng tỏ
trăng lu, bạc mái đầu

núi xanh

trà sớm trên núi xanh
cánh trà oan oan khổ
mây theo gió. Rơi, bay
bạn bè xuôi mấy ngả

trà tối. Núi đá xanh
khói bay quanh muôn nẻo
hồn du du phương nào
vỗ về vừng trăng khuyết

trà xanh cánh sen mỏng
lấp ló. Gió, mây rừng
mưa điểm trắng tóc ai
thổi thu sang đã nhạt

ngày tàn, đêm tàn nốt
uống trà nước mắt rơi
loay hoay miệng chén cạn
chẳng khỏa lấp sầu ai

cất tiếng hỏi mãng phu
xa rừng. xa núi non
gánh củi sầu mưa nắng
rơi rắc ánh chiều hôm

hồn ta về đâu nhỉ
trí ta ở phương nào
lửa nhục thân cháy hết
hương trà bay phương nao

nghiêng ly. tưởng bạn cũ
khuất, lấp cánh trà xanh
núi xanh chim bay mỏi
xa, xa. những thác ghềnh

trên cành cây khô

ngồi đợi mãi bình minh
trăng ngày xanh mới mọc
chim hót lời đường mật
ở trên cành cây khô

ký ức một ngày kia
long đong sầu trên tóc
dấu thời gian. rụng khuất
đường xưa về lạnh căm

chén rượu và chiếc mâm
ngồi vòng quanh đôi đũa
bạn ta giạt mấy ngã
hoa rụng đầy trời cao

lỡ hôm nào nhớ nhau
tóc xanh nay đã bạc
gió lặng im trên đồi
một tình quên trở lại

em ơi. thôi ẩn nhẫn
chờ ngày mai mưa qua
chắc không bình minh nữa
ở trên cành cây khô

ở lại cùng cây cỏ

cây hát khúc đời kia đã mỏi
uốn cong mình núi đã chia xa
mầm hủy diệt mọc trên tay ấn
ở lại đây. sông suối không về

hoa thở vội. trối trăn lời xám xịt
lệnh nhân gian vội lỡ tay kề
gió nóng nẩy bước ngày xê xích
lệ như còn đọng lại bên kia

rời chốn cũ vết mưng máu chảy
vệt nhân gian rục rịch vuông năm
ngày thơ ấu ngóng đời mở khép
biển xa rồi. sóng vỗ âm, âm

giấu rất kỹ trái tim nhặt được
bóng đời chia tầm nã giao kề
người ái ngại. thắp đèn trí nhớ
củi tro tàn trôi giạt mai kia

đêm ở lại với cây, với cỏ
chuyện thiên đường có bóng trăng soi
nửa mơ ước. Một ngày dẫu có
tượng hình ta khuất lấp mặt trời

chốn cũ. Mưa lầm tầm bụi ám
chim đi rồi, để lại tiếng kêu riêng
cũng đôi lúc giúp ta nhớ lại
tình của nhau. biết có vuông tròn?

đêm trăng mọc. nhớ người

đêm nhớ người. trăng mọc nơi đâu
tuyết rơi. vườn, trắng tự nơi nào
tuyệt mùa lửa khói sinh, sinh. diệt
sầu nghiêng – cánh rụng, hạt rơi ai

khóm bạc nổi trôi cùng óng ả
lòng như muốn nói với ai kia
hôm qua về lại đường lau lách
chuyện kể nhân gian những mất lìa

gửi cho nhau những lời giã biệt
áo vàng hoa phơi giậu hiên xưa
bướm, ong vội vô tình bay mãi
ngày trôi đi, tối vẫn chưa về

được mất. biết bao điều rong ruổi
hoàng hôn chìm, khép cửa giá băng
còn không? đường xa xuôi chảy
trời xanh. Mưa giọt giọt rơi thầm

tâm kinh – lò tử sinh cháy ám
tưởng đâu rừng tiếp nối nhau về
những biển, những sông đều chảy quạnh
cũng đành lây lất một đời qua

tâm kinh – ta củi khô tí tách
thiên thu còn đó, dáng ai nằm
sáng nay thức giấc. đời xanh tóc
ngày qua nhanh. vệt nắng hanh vàng

nhớ người. ta như vừng trăng mọc
nghìn trùng cũng chỉ những mù khơi
không lẽ rồi ra giòng lệ ứa
mênh mang. như thể đã ngậm ngùi

nhớ người đèn khuya treo kỷ niệm
leo lét lòng nhau phút lãng quên
hoa đỏ. nhân gian ơi. cách biệt
ngoài hiên xưa rực rỡ bóng chiều

vai một gánh thác, ghềnh đã nặng
rủ rê cùng dĩ vãng năm xưa
son môi. tiếc thời thơ ấu đã
đốt hương lên tưởng nhớ quê nhà

làm thơ, bỗng quên ngày tháng cũ
cỏ, cây, hoa, lá. bốn mùa xưa
sông, núi ta trải lòng ra đấy
bụi tro tàn u uẩn bóng ngày qua

làm thơ, ta cố quên nhà cũ
cổng năm nao. Ai khép, mở bây chừ
rêu đã ám lối vào, ra quen thuộc
con chó buồn bỗng xủa giọng vu vơ

lọc cọc xe đời xê dịch bánh
thênh thang đáy vực cuộc tình đau
trời với đất. có, không gặp lại
bước, bước chân xa. thấy những cơ cầu

tháng, ngày vẫn chỉ là quanh quẩn
cõi vô ngôn đành đoạn phân chia
chốn ở tạm. sao cứ ghềnh thác mãi
chim thương ơi. sao mãi chẳng quay về

ở núi

gửi: Phan Ni Tấn (N.D)

tôi ở núi rừng
bốn mùa gió rét
lồng lộng một hoàng hôn
mà đến hôm nào
tình nhau bỏ lại

ở với rừng xanh
với chim muông – hoa trái
ngày ngày
mây bay ngang tóc búi
vai trần
khoai sắn làm vui
nhớ chi mùa, qua mùa
bụi ám
ngóng bước chân quen
ai vẫn chưa về
để cùng chia nắng – chia mưa

ở với năm trôi tháng lụn
đời qua nhanh như suối cạn
lòng thung
hoa nở trái mùa
hoài nhau chẳng mùi
hương quyện

ơi tôi ơi
xao xác tiếng mưa
rừng

trôi theo đường mây

còn lại một vừng trăng
tôi đi. Theo mùa lá
dưới đôi chân, gập ghềnh tháng hạ
còn không
những bông hoa rực rỡ
gọi bình minh về. buổi sáng
chưa tan

này em bên kia đồi. mây trôi
vô hạn
này em, đôi cánh chim di
mang tôi vào buổi trưa nhiệt đới
cùng với tiếng cười ai rộn rã
một mùa xưa

tôi đi tháng năm dài. Ngủ, thức
còn không mảnh áo vai sờn
gọi lòng nhau thổn thức
bước chân ai trôi vào mùa lá rụng
theo trăng, theo chim
cả tình nhau cũng vậy
trôi đi mịt mù theo đường mây. lá cuốn

con đò xưa đầm mái chèo
lãng đãng
khua trăng, vỡ tan vào hư vô
vỡ hồn tôi từng mảnh

mùa hạ trôi vào đường mây
những chiếc lá phủ dài theo lối mộng
ở nơi đây. tôi, ngỡ mình quên đi
một tiếng đàn lìa

trăng soi hiên cũ

cháy đi rừng thưa năm cũ
những hoa, lá quấn chân người
về đây tìm ngày thơ dại
thấy đời lẩn quẩn. đâu nơi

cháy đi thêm. rừng xào xạc
chỗ ngồi như có ước mơ
chiều về đi quanh tảng đá
mà nghe như sóng xô bờ

cháy thêm mùa thu phía trước
căn nhà có kỷ niệm xưa
trăng soi mỗi đêm hiên cũ
phiền không tình lại chẳng về

đợi hoài, đợi hủy tiếng ve
gió đưa tiếng diều xa. khuất
không dưng bước bước chân xưa
chạm lên thềm nhà mù mịt

khi không bỗng dưng quên hết
nắng, mưa mù tít góc trời
có thêm một giòng sông nữa
đầu ngày bỗng lại thương ai

rực lên cháy luôn ngọn cỏ
mùa thu tháng chín của người
ta đi nhặt từng chiếc lá
như là thấy những sao rơi

cháy đi khu rừng năm cũ
trong ta cũng lửa rực trời
để trưa. chiều về cùng tối
tiếng đời va chạm quanh ai

ngủ đi thôi mà chiều. cũ
con chim bay ngang. kêu hoang
vẫy tay lòng riêng một cõi
quặn đau thiếp lại phụ chàng

ngang đây khúc sông khuất. nắng
cháy thêm. Rừng cũ lòng ta
mùa này thiên thu chắc ngủ
công phu một tiếng chuông chùa

qua sông

qua sông
lòng những quanh co
tưởng đâu ghềnh thác
theo đò nước
xuôi
em qua
bận đó, lâu rồi
hồn anh nghiêng
bóng
tình trôi
dặm
ngàn

vàng hiên

hôm qua chiều đã
vàng hiên
vườn ai rụng lá
đầy trên thềm nhà

chân quen chờ mỏi
quên về
sông nằm đợi sóng
em qua. ngại thuyền

lòng chừ
ta giấu nhãn non
ta giấu hoa rụng
ngủ quên môi hồng

lòng ta
em biết chi không
thôi thì trăng khuyết
một vùng cỏ non
chiều ơi! chiều xanh
mãi lên
quên, quên. nhớ, nhớ
chiều lên thuở nào?

đến thăm nhà bạn

buổi sáng ra vườn thấy nhánh hoa. rơi
thấy lá vàng, xanh chao quanh tóc rối
một đời thôi. bấy nhiêu năm gặp lại
ôm nhau cười mây bay ngang vai

ôm nhau cười mà lòng dưng dưng
quê hương đây. đâu phải quê mình
cồn mây. như tóc ai ngày trước
phả bóng hoàng hôn chiều đã xanh

mà tiếc chi một ngày sẽ khuất
diệt sinh, sinh diệt cũng như nhau
ngày mai mở mắt ta còn đấy
mây trôi theo lá rụng chân cầu

muốn nhìn quỳnh nở giữa đêm sao
thấy chi những mất mát đời sau
bạn, tôi sẽ đến nơi phải đến
ta ngắm sao sa, nước mắt trào

còn nữa chứ. lại một đàn công
xòe đuôi mừng bạn hết long đong
chỉ thương tiếng hát ngày khô khốc
chỉ thấy trong nhau những héo lòng

thôi mà bạn. tạ lòng nhau đấy
giữa nhân gian tiếng khóc, tiếng cười
mai kia về lại đường xưa cũ
tìm lại nơi mình những lẻ loi

thôi mà bạn, bấy nhiêu năm qua đi
muốn. không ngày cũng phải chia lìa
cuối năm ta ngồi đây hơ rét
thấy ở trong hồn những tái tê

chỉ vì lòng bạn, lòng ta thôi
về lại bên nhau góp tiếng cười
cứ lấy quê người làm quê cũ
một chén thôi mà. Chén nữa thôi

tiễn tôi về. bạn bốn lần bắt tay
mong sao tôi bình yên đường dài
lúc máy bay ngang qua nhà bạn
ngước mắt nhìn. Có thấy lệ tôi rơi

đường xuôi xa

tựa hồ một sáng không hẹn gặp
nắng mưa, rơi rụng. Chim bốn mùa
bất biến như khi cùng chúng bạn
cợt đùa tựa thể lại thiên thu

lịch sử-nhớ một thời xa lắc
gợi chi nào trí nhớ xuôi vai
anh em đó. người còn kẻ mất
ngày lơi xa đốt đuốc đêm dài

người chị. lắt lay đời bóng mỏi
đứa em buồn trổ giọng tiếc thương
chiến trường xa! ai người Kinh Bắc
bể dâu chi để lại oán hờn

rừng lá rụng. xạc xào chân bước
về đâu, về đâu? Ta cuối ngày
bên kia sông nước như hờn dỗi
ngập ngừng bàn tính chuyện chia tay

cuộc chiến. nén lại. ngồi tính sổ
lỗ lời gì xương, máu anh em
bao nhiêu năm thoảng như cơn mộng
cấy niềm tin lại để trong hồn

ví như đêm nay không cùng gặp
đọc lại câu thơ nhớ đến người
sẵn rượu. ta mời ta chén nữa
năm tàn, trăng thức, ngủ trên vai

rồi mai! người sẽ về đâu đó
chút nắng đong đưa ở cuối ngày
sông, núi vẽ lên trí nhớ cạn
tay chèo, lòng mỏi biết sao đây?

bạn ta khi không nói chuyện nhảm
cái chi lấp bể với vá giời
trò hề. thôi kệ, ngày ngày sau tính
nâng chén đi nào. nâng chén thôi

nâng chén đi nào. trăng thức ngủ
nữa mai nắng để lại trên sông
vết xước kia, chiến trường Kinh Bắc
đường xuôi xa. xuân xót ở trong lòng

đong đưa nắng chiều

em về
ngang phố điu hiu
chân son
dẫm động
nắng chiều, đong đưa
tóc bay
vờn
đuổi gió đùa
môi vui
hôn gửi
tình xưa
dỗi hờn

em về. phố cũ chân non
lao xao bước động
chân mòn
lối qua
chiều nay
môi gửi tình xưa
tình gần quên mất
tình xa
ngại gần

vạt nến hồng

cháy tôi muôn vạt nến hồng
quanh co sông, nước một lòng yêu em
khi ngồi dỗ giấc nhau yên
tưởng như tình đã khuất chìm trăm nơi

cháy tôi cây cỏ lâu rồi
hỡi ơi hưu quạnh quanh thời lãng du
sông quen, nước chảy thiên thu
thân sau tiền kiếp mịt mù nhớ ai

cháy thêm đi. Một hình hài
biết đâu hoa nở. Trên đồi mênh mông
đêm về. thắp ngọn nến hồng
mai sau trăng có soi lòng hai ta

cháy thêm đi nữa. tình xa
ngồi thu dáng ngắn, tưởng là đâu nơi
ngày mưa, ngại hạt quên lời
trần gian ai đã tụng bài kinh quên

cháy thêm. ừ cháy thêm lên
gửi nhau thêm những muộn phiền quanh co

thơ viết buổi sáng

sáng nay chim bỏ ta đi
đầu mùa nắng hanh
rụng xuống
mây bay, mây lạc phương nào
tình gần, tình xa
cũng vậy
hồn chiều nhớ giấc chiêm bao

sáng nay
nhớ gió trôi xa
nằm đêm, nhìn sao rơi rụng
nghe như ai đó ngậm ngùi

còn về nữa không
có về lần nữa
tóc lơi
giạt sợi tình gần

bỏ ta đi
chim không ngoảnh lại
tình ơi, một đóa trắng nggần
ra về môi ngoan khúc khích
năm tàn
ngày hết chờ trông

sáng nay
môi tan rượu ngọt
trôi đi
ngắm nắng. nhớ người.

theo chân người phương nam

trôi dạt một đời ai
để bên lề gió chướng
một ngày thôi lần lữa
đi mãi về phương Nam

giục tốc hành ga chậm
khách đổ dồn tứ tung
xoè bàn tay ra bói
thấy nỗi đời long đong

giục tốc hành đi mãi
về chốn nào xa xăm
chỗ chôn người hôm trước
nay về ngang khóc thầm

lại trở về lần nữa
đường cũ vẫn mù tăm
thấy đời quanh ở đấy
mà khi không ngại ngần

nửa khuya lại thấp thoáng
chắc chưa tròn bóng trăng
nói chi lời giã biệt
ở cõi nào muôn năm

nói thêm lời giã biệt
thôi nhé người trăm năm
mùa này. xuân chắc chậm
đến mùa sau ngại ngần

đoạn đoạn những ưu phiền

đất trời bao nhiêu tuổi
đi về dẫu một mai
trăng soi đầu bạc thếch
xanh biếc cả đời nhau

trời đất còn có tuổi
nên chi cũng rất phiền
gió lay lay thơ ấu
rụng nỗi đời ai hơn

chẳng nề chi trở lại
chim hót lúc qua sông
sóng cao như lòng nghĩ
nhật, nguyệt bỗng vô chừng

ví như ta ở mãi
lóng lánh ơn nụ cười
cũng mỏi mòn gian dối
chẳng yêu người tình phai

ví dầu đêm ở mãi
lay lắt người đã quên
chợt có hôm về lại
đoạn đoạn những ưu phiền

thương tích

chuyến xe mất tích chở ta về
lồi lõm nghe đường. cong dáng đi
tự thuở sầu lên vùn vụt chạm
thôi thì. Lầm lỡ những phân chia

thương tích hoài nghi. da mặt xạm
nắng, mưa. Soi dáng, bỏ cây nằm
trí đeo hạt bụi. quanh ngày tháng
tâm vẫn êm đềm – theo đá lăn

chầm chậm, quay vòng ta xiết đỗi
thắp lên lửa ấm những đôi đàng
hỏi đâu chốn cũ êm đềm cũng
ngã dúi như đời. vụt tắt ngang

phiên gác tối. chờ khi mệt mỏi
tróc nã nào lần lượt bủa vây
hầm trú ẩn, đầy tro bụi ám
phủ lên lưng tháng lụn năm chầy

long lanh giọt nước khi chiều xuống
tí tách trong hồn ta. trống, hoang
bỏ nhà cũ. tưởng đời ấm lại
buốt căm căm, thân xác. Quy hàng

khuya giấc ngủ. Tiếng cồng, tiếng trống
giục gĩa từ cõi thế gian. Ôi!
nán lại. thở, bình minh muộn nắng
sầu trăm năm. đất lở, sông bồi

biệt thế gian đến nơi trú mới
xóa tên em. bỏ cả niềm riêng
hoa mỗi nở, đời chưa khai báo
xiềng xích khua - rộn rã trăm miền

bí mật mất. Ta tên hề dở
phấn hương soi, lả chả rơi đầy
rất chậm, quay mặt về bốn phía
nến đôi hàng cháy lụn nhau đây

bỏ rơi ta - lẻ loi hàng kiệt
sáng, trưa, chiều, tối có vơi đầy
giấu diếm. những tế bào thở khác
vẫn như cùng, chạm ở đôi vai

chuyến xe, lầm lỡ. chở ta về
sải cánh bay cùng . sông cách chia
hỏi tên núi. Lá trôi về biển
nắng hanh vàng, rồi cũng bỏ. Ta đi!

đêm trước bài thơ

buổi tối theo chân lá
tôi đi về phía xa
hỏi nhỏ cùng mây bay
ở lại chờ ai đấy

nhẩy những bước chân sáo
chim ơi. chim về làng
trên nhánh sầu đã mỏi
hát khúc đời tình tang

ngồi tựa vào gốc cây
cùng trăng ngắm trời đất
cánh đồng xa nắng vàng
những nhánh đời cạn kiệt

lục túi áo bài thơ
bữa qua làm dang dở
viết thêm vào mấy chữ
toan gửi cùng hư vô

tối đêm trước bài thơ
cứ thấy sông. thấy núi
có còn không rất vội
nghĩ dáng đời ai qua

thôi nhé một ngày kia
theo chân về làng cũ
soi dáng mình đã mờ
bên giếng quen cạn nước

tìm bài thơ đêm trước
ngâm nhì nhằng mấy câu
người ở xa nào biết
cũng. có lòng, ai đau?

thu đông tìm lại

đêm lơi tiếng vỡ
mưa lạnh buốt căm
bay tóc sương mù
một đời như đã

theo nhau đi miết
thuở xưa guốc gầy
nhớ lúc cầm tay
buồn ai áo biếc

những sáng ngồi chờ
tình như mùa thu
rơi vàng chiếc lá
trôi quanh lặng lờ

năm trước qua đây
hoa soan rụng đầy
tím ơi. chiều tím
một bài ca xưa

nhà ai mái đỏ
giậu ai hoàng lan
thu, đông tìm lại
ve khóc phượng tàn

rồi qua ngày, tháng
tóc phai mấy màu
áo tím nơi đâu
tím chiều đi miết

đêm ơi! đêm hỡi
lạnh chiều buốt căm
ngày lại. Thu, đông
đôi bàn tay giá

về lại nơi cũ
chỉ có mình ta
giậu hoàng lan xưa
mờ theo bụi ám

đêm tóc rối

hôn người tóc rối
đêm qua
ngỡ mây lãng đãng
rừng xa
trôi về
hồn còn, ở đó
hay đi
chốn nào
mai mốt, xuân thì
chia hai
tim người mọc ở nơi tôi
riêng tim tôi lại:
rụng ngoài trần gian
đọc kinh cứu khổ
ngàn trang
dòng ghi chữ lọt…
xót hàng lệ rơi
môi thầm
cúi thấp cho người
ngày chia tay với
tình xuôi dặm ngàn

đêm tối

đêm tối như người bạn từ xa
đèn soi, thoảng lời đưa tiễn
một mai
không trở lại

lả chả mưa ai
đêm tối
giăng mùng che ánh trăng
ngủ muộn
hỏi chi người không một bàn tay
vỡ nắng trên vai
giọt vắn, giọt dài

không cùng về, chẳng cùng về
xô bóng nhau
nhòe nhọet
bãi cồn hoang
dạt gió trôi xa
một kiếp
lầu bầu mắt ướt
đù ỏa đời mình
đù ỏa đời ai

còn xanh

chiều xanh, chiều xanh mãi
đưa người mưa sông. Rộng
cuốn gió bình minh trôi

không còn là tro than
bếp củi buồn khơi dậy
một ngày mai
vãi tro tàn
ấm lạnh
qua mau. ngày với gió
lớn khôn rồi
lửa một mai kia

em một thời thôi đã
xanh, màu xanh mân côi
trao người đi biền biệt
khao khát nước sông
chùng

chiều lên xanh đại dương
đưa tay mưa sông rơi
chìm dần một ngày khuất

một ngày thật đã khuất
bước ai về
trăng
phai….

đàn chùng

nhớ lại một mùa xưa
cánh rừng thưa gỗ mục
lào xào chân bước
rừng ơi đã nát

về ngang qua giòng sông
nước chảy nhắc tôi thuở nọ
nhớ em. nhớ. nhớ vô cùng
một chiều hoàng hôn đã khuất

lắm khi nghe lao xao ngoài ngõ
cứ tưởng bước chân quen
quay về thềm cũ
thở dài, tiếng gió vi vu

đôi khi nhớ lại chuyện ngày xưa
một mình nơi cánh đồng thưa
mưa nghiêng như nhắc lại
hình như có ai kia. vừa lấp ló

em ơi. mùa hè đã qua rồi đó
ngừng đây nghe khúc đàn chùng
tưởng ai nụ cười rạng rỡ
năm xửa, năm xưa
để cùng ta quên đi
hàng lệ ứa

ở đó anh em

thương nhớ về Trần văn Lộc & Nguyễn văn Hàng

ngày rơi thảng thốt quanh mộng nhớ
ta với nhà ngươi tự đâu về
đốt lên ngọn lửa đêm chờ đón
mà đã như tàn một kiếp qua

chẳng đợi những dấu đời thăm viếng
đá mòn như chảy trũng hoàng hôn
tay ôm tiếng linh hồn ngờ ngợ
ai biết đời ai. lửa chập chùng

nơi môi đó vẫn mưng hoài dục vọng
chết đường về. trăng mọc thẩm xanh
có nhau cùng đợi giòng sông trắng
bê bếp đời chia lửa chập chùng

chẳng hẹn lòng đau, không tiếng cười
ước gì thêm nhánh, mọc niềm vui
con đường trần trụi khua bụi tới
sao giấu đời đau ở mặt ngoài

sao cứ chân khua là biết sống
trăm điều ghi vội cũng như thôi
đêm sao rụng vỡ hong tóc mượt
gom lại đường ta tựa ngậm ngùi

chẳng qua phận số long đong ấy
đến nỗi như là lại lãng quên
tiệc mới đầu ngày, xô bão tới
muôn điều ray rứt lại cùng mong

ở đó anh em vui tất bật
chiều quên, chén nhớ giọng mênh mang
không ai để dấu ngày mai lại
vết cũ dường như cũng mỏi mòn

ngày phơi bóng khuất qua mộng dữ
ta với nhà ngươi tự ở đâu?
nhặt mảnh gương soi. Ai kẻ khác
nườm nượp trần gian một mảng sầu

ta với các người đời đã chia
một ngày nhật. nguyện. một ngày xa
không đâu. đời tưởng là như cạn
mắt ngợp trông theo mãi bóng cờ

phố xưa

đêm về nằm mộng thấy ta
ngồi. nơi hiu quạnh
ngó ra biển gần
thôi thôi ngày cũng ưu phiền
thì trăm năm những: người quên, kẻ chờ

đêm về
mộng mị đem chia
sông quanh phía trước
chảy về ngã sau
mai kia, có lúc qua cầu
mơn man gió thổi. hỏi đâu là nhà

hôm rồi rất đỗi
tình cờ
cây năm xưa. bỗng, bất ngờ trổ bông
về bên mái ngói chùa cong
tâm chẳng ý Phật
tình không ý người

thương chim. thương một đời thôi
đêm, ngày nhật nguyệt
soi hoài thế gian
tóc bay
như heo mây vàng
chờ người đã muộn. trăng vằng vặc soi

anh đi. phố cũ ngủ vùi
mà hồn
như thể, bay hoài lối xưa
mai này theo ngọn gío đưa
theo nhau bụi nắng
áo vừa mới hong

phố xưa, lửa thắp bập bùng
vàng bay áo lụa
trôi trong biển trời
anh đi
nghe biển reo vui
gọi nhau màu nắng
trôi hoài mắt trong

chiều. đã nắng bên sông

thơ: triều hoa đại
nhạc: vĩnh qúy

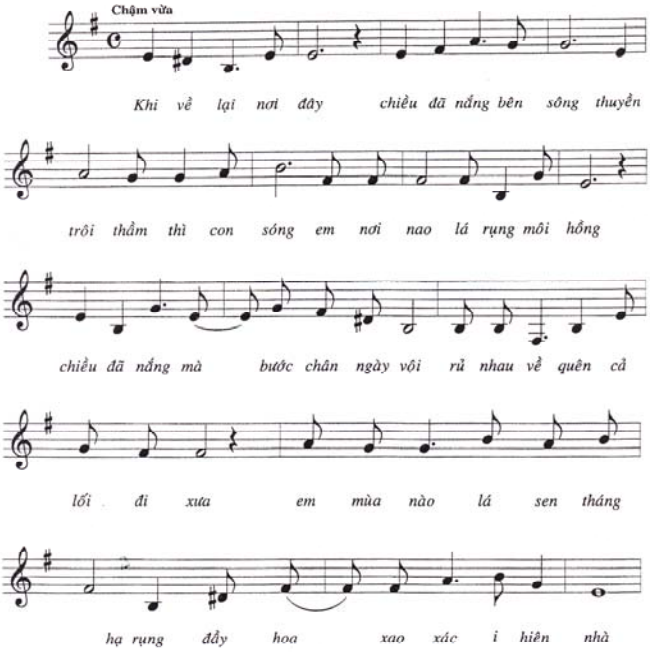

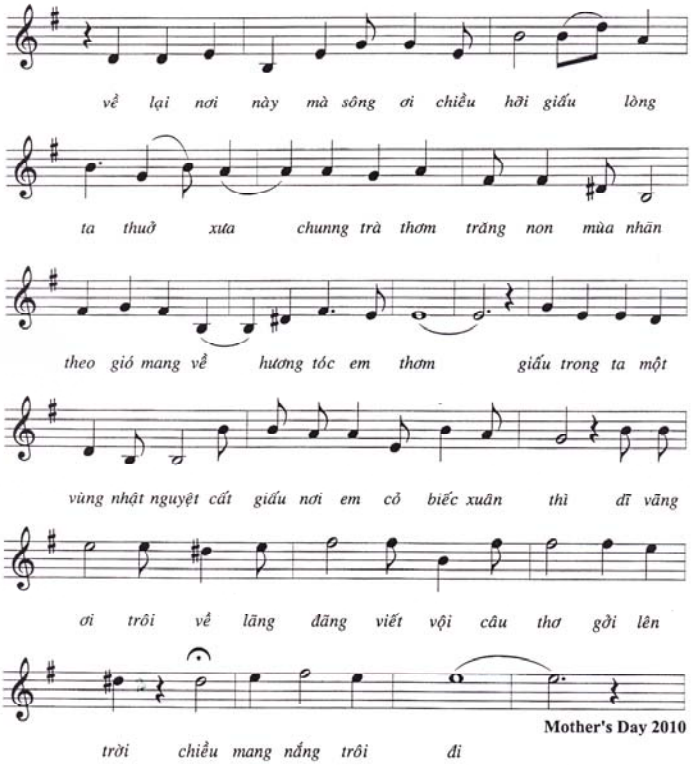
về lại nơi này mà sông ơi chiều hỡi giấu lòng
ta thuở xưa chunng trà thơm trăng non mùa nhãn
theo gió mang về hương tóc em thơm giấu trong ta một
vùng nhật nguyệt cất giấu nơi em cỏ biếc xuân thì dĩ vãng
ơi trôi về lãng đãng viết vội câu thơ gởi lên
Mother's Day 2010
trời chiều mang nắng trôi đi

sáo lại sang sông

thơ: triều hoa đại
nhạc: vĩnh qúy

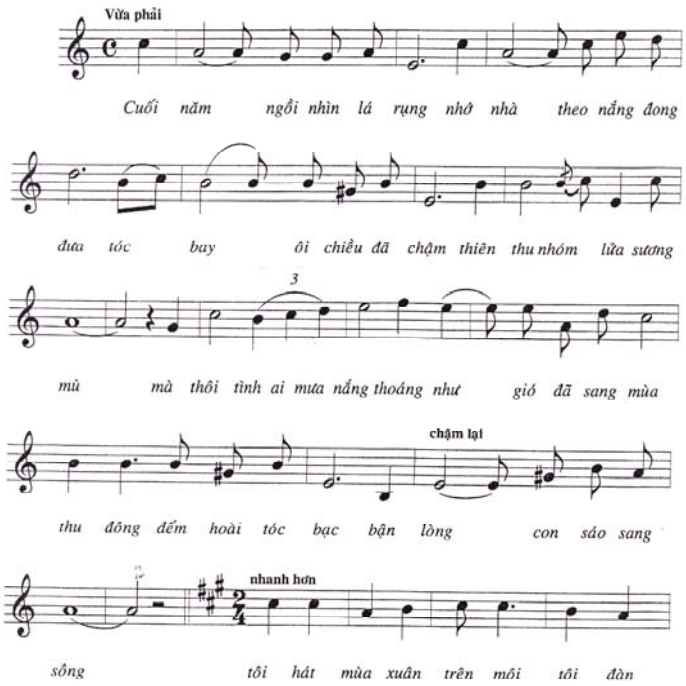

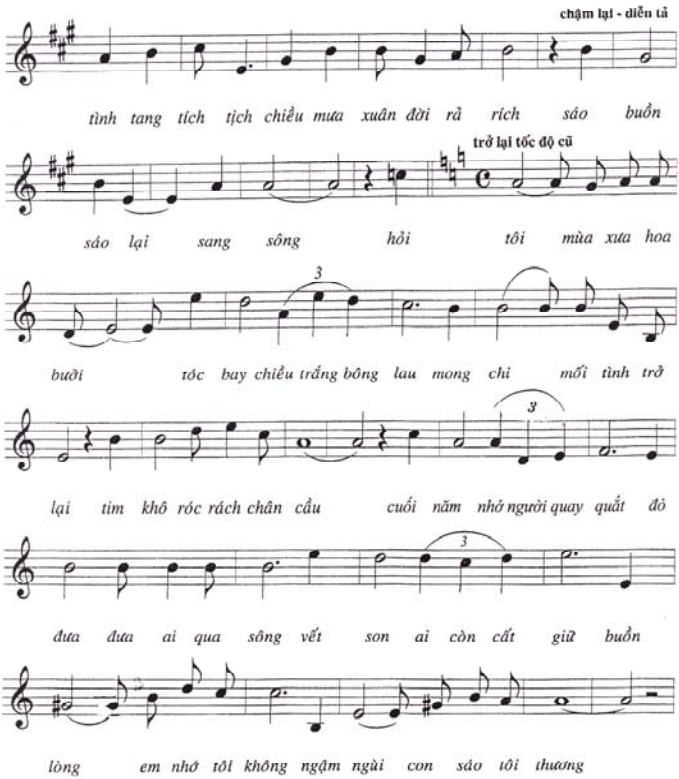
chậm lại - diễn tả
tình tang tích tịch chiều mưa xuân đời rả rích sáo buồn
trở lại tốc độ cũ
sáo lại sang sông hồi tôi mùa xưa hoa
3
buổi tóc bay chiều trắng bông lau mong chi mối tình trở
3
lại tìm khô róc rách chân cầu cuối năm nhớ người quay quắt đò
3
đưa đưa ai qua sông vết son ai còn cất giữ buồn
lòng em nhớ tôi không ngậm ngùi con sáo tôi thương

mục lục

như rừng . **11**
chiều đã nắng bên sông . **12**
mùa hạ ở biển Daytona . **14**
bạn cũ . **16**
chiếc clylo và ông Mai Thảo . **17**
theo tình ra biển . **18**
nắng. mưa ơi! . **20**
tình rời áo xa . **21**
xuân về. ta với ngựa . **22**
đi dưới trời tháng chạp . **24**
ẩn nhẫn cùng ta . **25**
cuối năm. một mình . **26**
chiều phai ngồi đợi em . **28**
khởi lên từ ngọn bút . **30**
ngày khuất . **32**
lại thêm ngày nữa phai . **34**
lộc biếc . **36**
cát bụi lầm . **37**
chiều trong ta . **38**
ngồi phân biệt . **40**
như mưa reo vui . **42**
về chia nhật nguyệt . **43**
một ngày trên đường phố thấp . **44**
nói giùm ta hạt cát . **46**
giêng hai mất thuở . **47**
chiều mưa ghềnh đá . **48**

đầu ngày . **50**
gọi nắng mùa xuân . **52**
hãy ở cùng ta . **54**
chiều vắng . **57**
hoang tưởng . **58**
khỏa lấp . **59**
khói ám . **60**
hạnh ngưu . **61**
giọt nước . **62**
chim hót mỏi mùa đông . **64**
ở cùng Như Lai . **66**
những bài thơ yêu em . **68**
âm âm . **70**
nỗi lòng . **71**
chờ lại bong trăng soi . **72**
rét chùm . **74**
quanh tôi . **75**
riêng những con đường lá xanh . **76**
sớm mai . **78**
có không . **79**
tâm ngộ . **80**
gã trẻ . **81**
sáo lại sang sông . **82**
có thể là . **84**
tặng em khúc củi . **85**
tim ta bồ tát . **86**

còn không . **87**
tình xa . **88**
cõi tạm . **89**
bụi ám . **90**
chết dẫm . **92**
về theo ngày nắng . **94**
tiễn mùa đi . **96**
còn yêu tôi không . **97**
buổi sáng ở khu phố . **98**
trái tim . **99**
xa nhà . **100**
chiều quạnh . **101**
tháng sáu rồi xa . **102**
đêm buông đèn . **104**
tháng giêng hoa lá . **105**
về lại phố xưa . **106**
nỗi trăm năm . **108**
qua chùa . **109**
ngồi với mùa thu . **110**
đêm bỗng trăng . **111**
trăng lu . **112**
núi xanh . **114**
trên cành cây khô . **116**
ở lại cùng cây cỏ . **117**
đêm trăng mọc nhớ người . **118**

ở núi . **121**
trôi theo đường mây . **122**
trăng soi hiên cũ . **124**
qua sông . **126**
vàng hiên . **127**
đến thăm nhà bạn . **128**
đường xuôi xa . **130**
đong đưa nắng chiều . **132**
vạt nến hồng . **133**
thơ viết buổi sáng . **134**
theo chân người phương nam . **136**
đoạn đoạn những ưu phiền . **137**
thương tích . **138**
đêm trước bài thơ . **140**
thu đông tìm lại . **142**
đêm tóc rối . **144**
đêm tối . **145**
còn xanh . **146**
đàn chùng . **147**
ở đó anh em . **148**
phố xưa . **150**
nhạc: chiều đã nắng phai . **152**
nhạc: sáo lại sang sông . **154**
mục lục . **156**

thư từ liên lạc:
nhà xuất bản NHÂN ẢNH
454 Saratoga Ave., #103
San Jose, CA 95129
(408) 833-6443
han.le3359@gmail.com

liên lạc tác giả:
thdai1@yahoo.com